

చందమామ

నవంబర్ 1993

నావఉగ్రతేంది అది ఏమంది? ఏస్సిక్ యొక్కనిజమైన రుచియేనండీ.

పార్లే-జి

పరిపూర్ణమైన రుచి, పరిపూర్ణమైన శక్తి.

పార్లే-జి బిస్కెట్స్ పరిమితం, ముంబై, భారత్

0901902/03/PP/171-II

Go ahead

Try-Me!

ఇంకొక ఇంటిలోకి

మేము మారినప్పుడు...

ఆ బిల్డింగ్ లో పిల్లలందరూ

ఎంతో హాయిగా ఆడుకుంటూ

వున్నారు. నా గురించి ఎవరూ

పట్టించుకోలేదు.. ఎలా వీళ్ళని ఫ్రెండ్స్

చేసుకోవడం.. మ్.. ఆ..

ఐడియా వచ్చేసింది ! ఒక ట్రై-మీ

నోట్లో వేసుకున్నాను ! ఒక్క ఒక్క అని తిన్నగా

వెళ్ళి వాళ్ళకి యిచ్చాను బోల్తాన్ని. "మ్ రండి -

ట్రైమీ !" అంతే ! ఒకే రోజులో అయిదుగురు

నా ఫ్రెండ్స్ అయిపోయారు

Try-Me!

నవాలు చేసే కొత్తరుచి

ఎక్స్ పెక్స్ పెక్స్ కృత్రిమ ముఖములను తయారు చేయడం ఎంతో సులభమైన ప్రాజెక్టు
కాకుండా అది ఎంతో ఉల్లాసవంతమైన వేడుక కూడా!

ఎక్స్ అనేక ప్రకాశవంతమైన రంగులలో, 12, 24, మరియు 30 పెన్సిల్లుగల ప్యాకెట్లలో లభిస్తుంది.
అయితే అప్పటికప్పుడు అత్యుత్తమమైన విషయమేమిటంటే, ఎక్స్ నీటి-ఆధారముతో లభిస్తుంది.
విషపూరితము - కానీది. కనుక, ఉపయోగించుకోవడానికి అది మీకు సులభమైనదిగా ఉంటుంది.
ఒక్కసారి ఆలోచించు అంటే ఇప్పుడు ఎంతగా శ్రద్ధపడుతున్నా.

ఎక్స్ తో ముఖవైఖరులను తయారు చేయండి!

గెలుమకోండి వేలకొంది
మునుములు!
హా 'హా-హా-హా'!
ప్రేమలతో
ప్రతి
ప్రేమలతో
లభిస్తుంది

ఎక్స్ అంటే అంటులేని వివరం!

ఉచితం!
కలరింగ్ బుక్
ప్రతి ప్యాకెట్లో.

Ekco®

మీరుంటున్న మీరు ప్రదర్శించు
కోవడంలో ఇది ఒక అత్యుత్తమమైన కోర్.

వెమికాల్ అద్భుతమైన గమ్
చక్కగా దానితో అతుక్కుపోండి

ందమైన బొమ్మలతో చిన్నారి ఇంటిని నిర్మించండి.
స్నిచర్తో ఉత్తేజకరంగా తీర్చిదిద్దండి. చిన్నచిన్నవి,
ద్దుగా ఉండే రకరకాల జంతువులు, చిత్ర విచిత్రమైన
యంతు ముసుగులు-తల్లి, తాగితం, తార్చు బొద్దు, గుడ్డలు...
ఇవ్వం వచ్చిన వాటితో తయారు చేయండి. నరదాగా
య ఆనందించేందుకు పరిమితలేమి ఉంటాయి. మీ
మాలు తప్పిస్తే. భారీ నమయాన్ని ఉల్లాసంగా గడుపుకోండి.

వెమికాల్®
ఆర్ట్ అండ్ క్రాఫ్ట్ ఎథెసివ్

వేమ్ ఆర్గానిక్
కెమికల్స్ లిమిటెడ్

స్క్వయిలెస్ హౌస్, 85, నెహ్రూ ప్లేస్, న్యూఢిల్లీ-110019

చందమామ

సంస్థాపకుడు : 'చక్రపాణి'

సంచాలకుడు : నాగిరెడ్డి

అమెరికాలోనూ నిరక్షరాస్యత!

మహాత్మాగాంధీ బారిష్టర్ అయ్యాక, దక్షిణ అఫ్రికాలో న్యాయవాద వృత్తిని మొదలు చేపట్టాడు. ఆయనలాగే అనాడు పలువురు విదేశాలలో చదివి అక్కడే స్థిరపడిపోయారు. మరి ఇప్పుడేమో మనదేశం లోనే ఉన్నత విద్యను అభ్యసించి, ధనార్జన కోసం అమెరికా, ఇంగ్లాండు వంటి అభివృద్ధి చెందిన దేశాలకు వెళ్ళేవారి సంఖ్య ఎక్కువయింది. ఈ వలసను అరికట్టడం ఎలా అన్న సమస్య ఇవాళ చర్చనీయాంశంగా ఉంటున్నది!

అయితే, ఇటీవల అమెరికాలోని అక్షరాస్యతను గురించి దిగ్గజాంతి కలిగించే కొన్ని విషయాలు వెలుగులోకి వచ్చాయి. సుసంపన్న దేశమైన అమెరికా జనాభాలో సగం మందికి చదవడం, రాయడం అంతంత మాత్రమే వచ్చు. ఇక లెక్కల సంగతి సరేసరి. అందువల్ల వారికి ఉద్యోగావకాశాలు దుర్లభమవుతున్నాయి!

అమెరికాలోని 19,10,00,000 మంది వయోజనులలో 9,000,000 మందికి చదువు అంతంత మాత్రమే. వారిలో 5,000,000 మందికి కేవలం దరఖాస్తు పూర్తిచేయడం కూడా చేతకాదని అమెరికా విద్యా శాఖ జరిపిన ఒక సర్వేలో తెలియవచ్చింది. అంటే సగం మంది నిరక్షరాస్యులన్న మాట! ఈ పరిస్థితిలో మన దేశం నుంచి, ఇతర ఆసియా దేశాల నుంచి వెళ్ళే విద్యార్థికులకు అక్కడ ఉద్యోగావకాశాలు లభించడంలో ఆశ్చర్యం లేదు!

మన దేశంలో నిరక్షరాస్యతా నిర్మూలనకు కేంద్ర, రాష్ట్ర, జిల్లా, నగర, గ్రామ స్థాయిలలో ఇటీవల బహుముఖ కృషి జరుగుతున్నది. ఈ విషయంలో అమెరికా మనదేశాన్ని అనుసరించడం సత్ఫలితాల నివ్వవచ్చు!

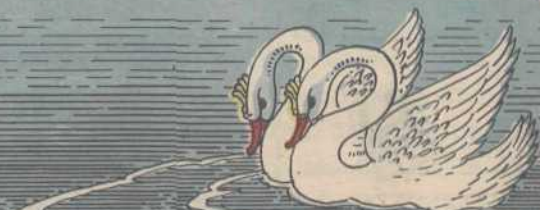
సంపుటి: 92

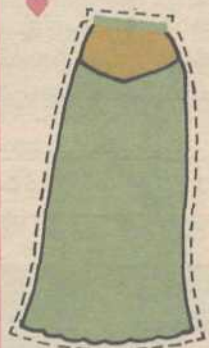
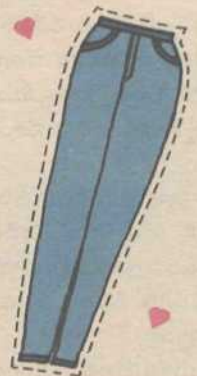
నవంబర్ '93

సంచిక: 5

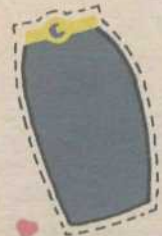
విడిప్రతి : 4.00

సంవత్సర చందా : 48.00

అవండీ
బారబి
 డ్రెస్
డిజైన్‌లక్

మీకెంతో ప్రేమమైన బార్బీకి అందమైన బట్టలు తోడేగే
 అవకాశం ఇదే!
 బార్బీ కోసం చేర్చేటటువంటి బట్టలు ఇవ్వండి. రికార్డుల బ్రెన్లు
 వూర్చండి. మీకు వచ్చిన డ్రెస్‌ని బార్బీ చిత్రం మీద అతికించండి.
 తర్వాత బార్బీ పూర్తి చిత్రాన్ని మీ పేరు, పంపు, మార్కులు
 మొదలైనవి వ్రాసి, మీ అద్దెను ద్రాస్ పైపు అతికించిన
 కంయూత్‌మా ఈ అద్దెనుకే పోస్టు చేయండి: ది పోస్టు
 డిజైన్ గేమ్, థ్లో ప్లెన్స్ లిమిటెడ్ (బాంబే 400 025),
 లిమిటెడ్, 38-వీ, 1-వీ ప్రలాద్‌ల రోడ్,
 బొంబాయి-400 025.
 గుర్తుంచుకోండి, అత్యంతమైన డ్రెస్‌లతో ముప్పాటు చేసిన
 వంద బార్బీలకు—1 దివ్యమైన బార్బీ పోస్టర్!

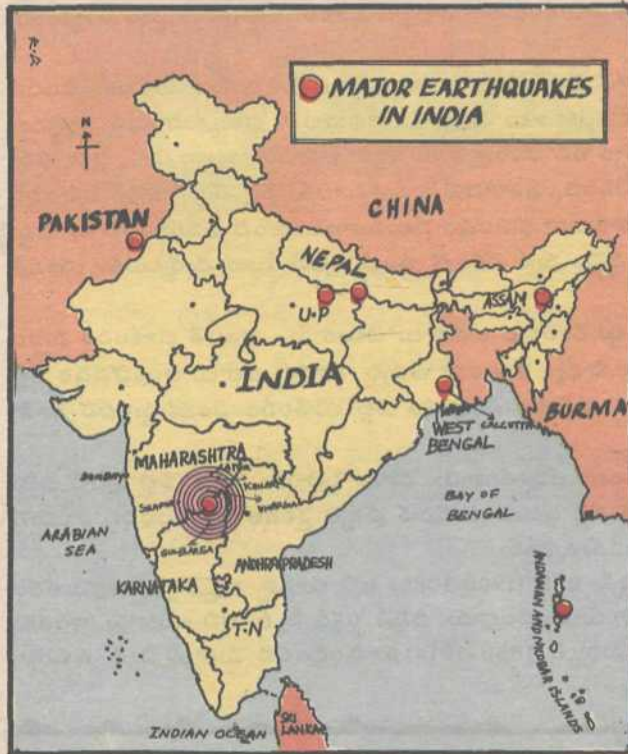

ప్రతి చిన్నారి చిట్టతల్లి కలా నిజం కాబోతోంది!

HTA.1317.94

వార్తలు - విశేషాలు:

భయంకర భూకంపం!

ఈ సంవత్సరం గణేశ చతుర్థి సెప్టెంబర్ 19వ తేదీ వచ్చింది. పది రోజుల తరవాత గణేశ నిమజ్జన ఉత్సవాలు మహారాష్ట్రలో పాటు మనదేశంలో ఇతర ప్రాంతాలలో కూడా భక్తులు ఎంతో ఉత్సాహంగా జరుపుకున్నారు.

సెప్టెంబర్ 29వ తేదీ సాయంత్రం మహారాష్ట్రలోని లాటూరు జిల్లా ఖిల్లారి గ్రామ ప్రజలు "గణపతి బాప్సా మోర్యా" అంటూ భక్తి గీతాలు పాడుకుంటూ గణేశ విగ్రహాలను ఊరేగింపుగా తీసుకు వెళ్ళారు. నిమజ్జనం జరిగినా, "వచ్చే సంవత్సరం రావయ్యా, బొజ్జ గణపతయ్యా", అని మొక్కుకుని ఇళ్ళకు చేరారు.

వాళ్ళు ఇళ్ళు చేరే సరికి బాగా పొద్దు పోయింది. అప్పటికే చాలామంది బాగా అలిసిపోయారు. కాబట్టి పడుకుని పోయి నిద్రపోయారు. మరికొందరు మాత్రం ఆ రాత్రంతా అటపాటలతో కబుర్లతో గడపాలని ఇళ్ళనుంచి బయటకు వచ్చారు. అలా బయట ఉన్న

వాళ్ళు మాత్రమే ప్రాణాలతో మిగిలారే తప్ప, ఇళ్ళ లోపల నిద్రపోతున్న వాళ్ళందరూ దారుణమైన భూకంపానికి గురై ప్రాణాలు కోల్పోయారు. వేకువ జామున 4 గంటల సమయంలో కొన్ని క్షణాలు మాత్రమే వాటిల్లిన భూకంపం మరాఠ్వాడా ప్రాంతంలో యాభై గ్రామాలనూ, రెండు పట్టణాలనూ నేలమట్టం చేసింది!

వింధ్యకు దక్షిణంగా ఉన్న కొన్ని రాష్ట్రాలను కుదిపిన ఈ భూకంపం రిక్టర్ స్కేలులో 6.5 శక్తివంతమైనదని నిపుణులు అభిప్రాయపడుతున్నారు. భూకంపం అంత శక్తివంతమైనది కాకపోయినప్పటికీ అది ఏర్పరచిన ప్రాణ నష్టం మాత్రం మహాభయంకరమైనది. ముప్పై వేలకుపైగా ప్రాణాలు కోల్పోయి ఉంటారనీ, లక్ష మందికి పైగా భూకంప బాధితులు ఉంటారనీ మొదటి అంచనాలు తెలియజేస్తున్నవి. భూకంప ప్రాంతంలో మట్టితో కట్టిన పెంకుటిళ్ళే ఎక్కువ కావడంతో, ఒక్క ఇల్లు కూడా మిగలకుండా అన్నీ నేలమట్టమయ్యాయని చెబుతున్నారు. దేవాలయం ఒకటి కూలిపోయిందిగాని, అందులోని గణేశ విగ్రహం మాత్రం చెక్కుచెదరకుండా ఉన్నదని ఒక వార్త తెలియజేస్తున్నది!

1967వ సం॥లో మహారాష్ట్రలోని కోయనా డామ్ కేంద్రంగా రిక్టర్ స్కేల్ 6.5 శక్తితో భూకంపం వచ్చింది గాని, 200 మంది మాత్రమే ప్రాణాలు కోల్పోయారు. 1991వ సం॥లో ఉత్తర ప్రదేశ్‌లోని ఉత్తర కాశీలో సంభవించిన భూకంపం (6.1)లో 2,000 మందికి పైగా ప్రాణాలు కోల్పోయారు, 80,000 మంది భూకంప బాధితులయ్యారు. గత సంవత్సర కాలంగా ఖిల్లారిలో దాదాపు 125 సార్లు స్వల్ప కంపనాలు రికార్డుయ్యాయి కాని, ఇంతలో ఇటువంటి భయంకరమైన భూకంపం వాటిల్లుతుందని ఎవరూ ఊహించ లేకపోయారు. సెప్టెంబర్ 30వ తేదీ ఖిల్లారి కేంద్రంగా వాటిల్లిన భూకంపం భయానకమైన పర్యవసానాలను సృష్టించింది.

భూకంపం సంభవించిన మరునాడే దేశం నలు మూలల నుంచి వివిధ సేవాసంస్థలకు చెందిన కార్యకర్తలు ఖిల్లారికి చేరి సహాయ కార్యక్రమాలు చేపట్టారు. శిథిలాలలో చిక్కుకుపోయిన వాళ్ళనూ, శవాలనూ వెలుపలికి తీశారు. ప్రభుత్వం తన యంత్రాంగం ద్వారా ఆహారం, బట్టలు, బస, వైద్య సదుపాయం మొదలైన వాటికి ఏర్పాట్లు చేసింది. పునరావాస కార్యక్రమాలకు పెద్ద ఎత్తున ఆర్థిక సహాయం అందజేస్తున్నది. దేశ ప్రజల నుంచే కాకుండా ప్రపంచం నలుమూలల నుంచి ధనరూపంలోనూ వస్తురూపంలోనూ సహాయాలు అందుతున్నవి. మన దేశంలో సంభవించిన ఘోర దుర్ఘటనకు యావత్ ప్రపంచం స్పందించింది.

భూకంపాలు రావడానికి శాస్త్రవేత్తలు రకరకాల కారణాలు చెబుతారు. అయితే భూకంపం వస్తుందని ముందే తెలుసుకోవడానికి ఇంకా సాధ్యం కాకుండా ఉన్నది. భూగర్భ జలాలు ఇంకిపోవడం వల్ల భూమి లోపల ఖాళీ ఏర్పడి పైపారలో పగుళ్ళు ఏర్పడడం వల్ల భూకంపం సంభవిస్తుందని కూడా చెబుతారు.

మనిషి భూగర్భ జలాల కోసం లోతుగా తవ్వుతున్నాడు. భూమి పైపారను వేళ్ళతో పట్టి పుంచే చెట్టు చేమలను నాశనం చేస్తున్నాడు. అందువల్లే ఇటువంటి ఘోర ప్రకృతి వైపరీత్యాలు సంభవిస్తున్నాయని మరికొందరు శాస్త్రవేత్తలు అభిప్రాయపడుతున్నారు.

అమెరికాకు చెందిన చార్లెస్ ఫ్రాన్సిస్ రిక్టర్ (1900-1985) అనే భూగర్భ శాస్త్రవేత్త భూకంప తరంగాల ఉధృతిని తెలిపే స్కేల్‌ను (1-10) రూపొందించాడు. దీనినే 'రిక్టర్ స్కేల్' అని అంటారు. ఇంతకు పూర్వం ఇటాలియన్ శాస్త్రవేత్త గ్లెస్పీమెర్కాలి (1850-1914) రూపొందించిన 'మెర్కాలి స్కేల్' ఉపయోగంలో ఉండేది.

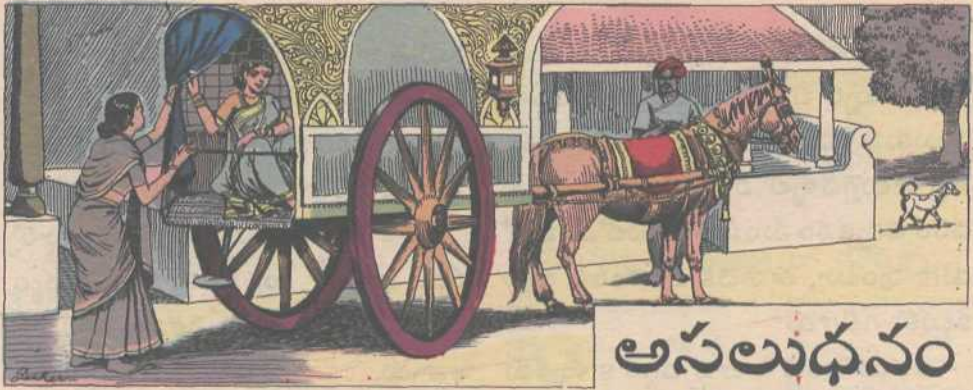
పెద్ద భూకంపాలు

ఇండియాలో....

- ★ 1737 అక్టోబర్ 11 కలకత్తా-3,00,000 మందికిపైగా మరణించారు.
- ★ 1934 జనవరి 15, ఇండో-నేపాల్ సరిహద్దులో (8.4) 10,000 మంది మరణించారు.
- ★ 1935 మే 31 - క్వెట్టా (ప్రస్తుతం పాకిస్తాన్‌లో వుంది.) (7.5) 30,000 మంది మరణించారు.
- ★ 1941 జూన్ 26 - అండమాన్ దీవులు (8.1)
- ★ 1950 అగస్టు 15 - అస్సాం (8.5)

ప్రపంచంలో....

- ★ అత్యంత భీకరమైన భూకంపం 1201వ సం॥లో తూర్పు మధ్యధరా ప్రాంతంలో సంభవించిందని చెబుతారు. 11,00,000 మంది మరణించారు.

అసలుధనం

రాచవరం అనే గ్రామంలో, గంగాధరం ఒక చిన్న వ్యాపారి. ప్రసవానికి పుట్టింటికి వెళ్ళిన భార్యనూ, ఆమె కన్న కొడుకునూ చూసి, అతడు ఇల్లు చేరే సమయానికి సాయంకాలం కావస్తున్నది. అతడు దూరం నుంచి తమ ఇంటి ముందు ఆగివున్న గుర్రపు బండిని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు. ఆ బండికి పట్టు తెరలు వున్నవి. అతడి తల్లి అన్నపూర్ణ బండి దాకా వెళ్ళి, లోపలవున్న వారికి వీడ్కోలు చెప్పింది.

గంగాధరం ఇంటి ముందుకు వచ్చే లోపల బండి కనుచూపుమేరదాటి పోయింది. అన్నపూర్ణ గంగాధరాన్ని చూస్తూనే, “ఏరా బాబూ! కోడలి ఆరోగ్యం బావుందికదా. మన వడు ఏమైనా కాస్త ఒళ్ళు చేశాడా?” అని అడిగింది.

“అంతా బాగానే వున్నారు. మనింటికి ఏవరో సంపన్నులు వచ్చినట్టుంది — బండికి

పట్టు తెరలూ అవీ. ఎవరు వారు?” అని అడిగాడు గంగాధరం.

ఆ ప్రశ్న వింటూనే అన్నపూర్ణ ఉలిక్కి పడి, అంతలోనే నర్దుకుని, “వాళ్ళా! వాళ్ళు ఎంతో మందిలేరు. నా చిన్న నాటి స్నేహితురాలు ఇటువైపుగా రావడంతో పలకరించి వెళ్ళింది,” అన్నది.

“నీకు అంత గొప్పస్నేహితురాలు వున్నట్టు ఏనాడూ చెప్పనే లేదు!” అన్నాడు గంగాధరం ఆశ్చర్యపోతూ.

“ఒకప్పుడు ఆమె కుటుంబం మధ్యతర గతి వాళ్ళే. క్రమంగా అదృష్టం కలిసొచ్చి లక్షాధికారులయ్యారు. మీ నాన్న పోయాక ఐదారేళ్ళ పాటు మనం అష్టకష్టాలు పడలేదూ! ఏదో ఆతరవాత మనకు అదృష్టం కలిసొచ్చింది,” అన్నది అన్నపూర్ణ.

గంగాధరానికి ఎనిమిదేళ్ళ వయసులో తండ్రి పోయాడు. వాళ్ళ గుడిసె చుట్టూ

పున్నస్థలంలో కొబ్బరి చెట్లు వుండేవి. గంగాధరం కొబ్బరి బోండాలు తోపుడు బండిలో పెట్టుకుని, వీధివీధికి తిరిగి అమ్మేవాడు. తల్లి నాలుగైదిళ్ళలో పాచిపని చేసేది. గంగాధరం చిన్నతనం నుంచి తల్లికి చేదోడు వాదోడుగా వుంటూ, ఈనాటికి ఒక మంచి ఇల్లు కట్టుకో గలిగాడు.

అతడు పెరట్లోని బావి దగ్గర కాళ్ళుకడుక్కుని తిరిగి వచ్చి, తల్లిని, “ఇంతకూ, నువ్వు, నీ చిన్ననాటి స్నేహితురాలూ ఏమేం కబుర్లు చెప్పుకున్నారే?” అని అడిగాడు నవ్వుతూ.

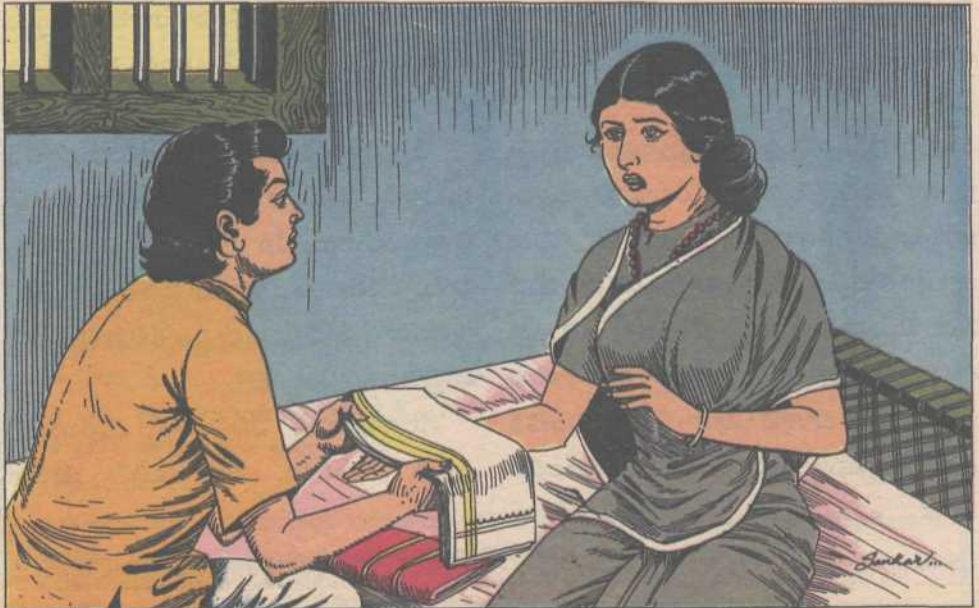
“ఆవిడ ఉబుసుపోని కబుర్లాడేందుకేం రాలేదు. ఆవిడ ఒక్కగా నొక్క కొడుకు పెళ్ళి, ఒకవారం రోజుల్లో జరగబోతున్నది.

మనసు నాలుగు రోజులు ముందుగా రమ్మని చెప్పి వెళ్ళింది,” అన్నది అన్నపూర్ణ.

గంగాధరం కొంచెంసేపాలోచించి, “ఎంత స్నేహితురాలైనా, అంత గొప్ప వాళ్ళింటికి నాలుగు రోజులు ముందుగా వెళ్ళి కూర్చోవడం వాళ్ళకూ, మనకూ కూడా అసౌకర్యం. ఒక్క రోజు ముందుగా వెళదాం, సరేనా?” అన్నాడు.

అన్నపూర్ణ అయిష్టంగానే సరేనన్నట్టు తల పూపింది. తీరా పెళ్ళికి బయలుదేరే రోజున ఆమె గంగాధరానికి, తను కొన్న ఖరీదైన దుస్తులు చూపుతూ, “ఇవి పెళ్ళికొడుకు కోసం కొన్నాను. ఎలా వున్నవి?” అని అడిగింది.

గంగాధరం అయిష్టంగా ముఖం పెట్టి, “బాగానే వున్నవి. కాని, సంవత్సరంగా అనారో

గ్యంతో వున్న నిన్ను పట్టు తీసుకుపోయి మంచి వైద్యుడికి చూపాలని కూడబెట్టిన డబ్బులో, ఏ నాలుగైదు వందలో ఖర్చు చేశావు. అదే నాకు చాలా బాధగా వుంది!” అన్నాడు.

అన్నపూర్ణ ఏదో జవాబివ్వబోయి, గట్టిగా రెండు గుటకలు మింగి మానంగా వుండి పోయింది.

వాళ్ళు పెళ్ళివారిల్లు చేరేసరికి సాయంత్రం కావస్తున్నది. తెల్లవారితే పెళ్ళి. అక్కడ ఖరీదైన దుస్తుల్లోవున్న మనుషులు, అతి సాధారణంగా వున్న ఆ తల్లి కొడుకులను పట్టించుకోలేదు.

వాళ్ళు రెండు మూడు గదులు తిరిగాక, అన్నపూర్ణ స్నేహితురాలు ఇందుమతి కని

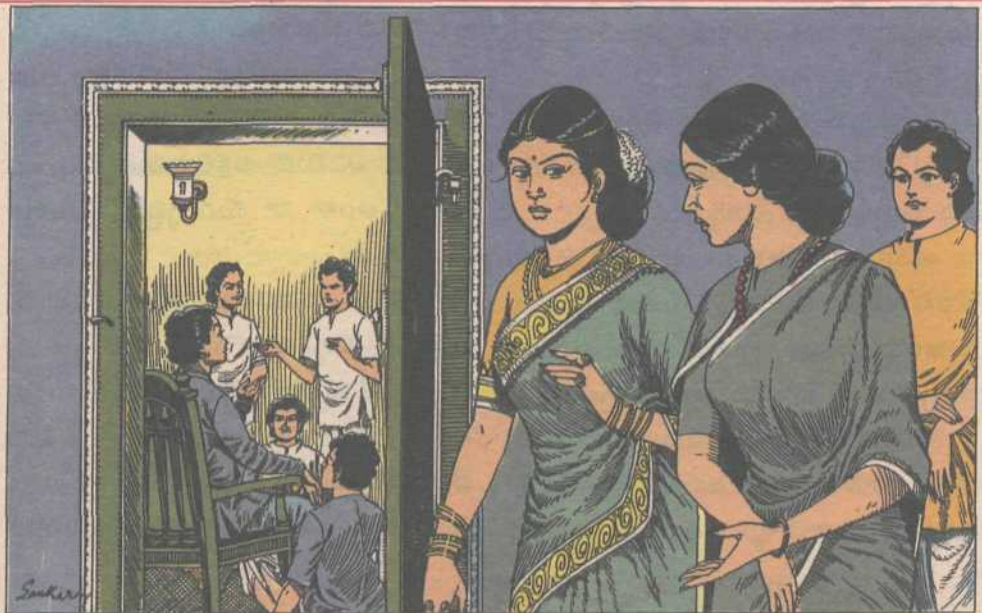
పించి, “ఆహా, వచ్చావా!” అంటూ ఎంతో ఆప్యాయంగా అన్నపూర్ణ చెయ్యి పట్టుకున్నది నవ్వుతూ.

“ఇంతకూ పెళ్ళికొడుకెక్కడ?” అని అడిగింది అన్నపూర్ణ.

“నువ్వు, నీ ఆత్రం! రా చూపిస్తాను,” అంటూ ఇందుమతి, తల్లికొడుకుల్ని, వెనక వైపు భవంతిలోకి తీసుకువెళ్ళింది.

అక్కడ ఒక పెద్ద గదిలో పెళ్ళికొడుకు శౌరీ, అతడి మిత్రులూ ఏవో కబుర్లాడుతూ బిగ్గరగా నవ్వుకుంటున్నారు.

తల్లి ఇందుమతిని చూస్తూనే శౌరీ ముఖం చిట్టించి, “అమ్మా, నీ కెన్ని సార్లు చెప్పాను, నేను స్నేహితులతో వున్నప్పుడు, ఏదో అనవసరమైన పనికట్టుకు రావద్దని!” అన్నాడు.

ఆ కటువైన మాటలకు ఇందుమతి చిన్నబుచ్చుకుని, “ఏదో నా స్నేహితురాలు నిన్ను చూస్తానంటే వెంటబెట్టుకు వచ్చాను,” అన్నది.

“అడ్డమైన వాళ్ళందరూ నీకు స్నేహితు రాళ్ళే!” అన్నాడు శౌరి, అన్నపూర్ణ, గంగాధరం కేసి ఈసడింపుగా చూస్తూ.

అన్నపూర్ణ ఆ మాటలు పట్టించుకోకుండా శౌరిని సమీపించి, “పెళ్ళి చేసుకుని నూరేళ్ళు సుఖంగా వుండు, బాబూ!” అంటూ తను తెచ్చిన కొత్త దుస్తులు అతడికిచ్చింది.

శౌరి వాటిని అటూ ఇటూ తిప్పిచూసి, “సమయానికి మంచి బహుమతే తెచ్చావు! మా పాలేరు, నా పెళ్ళికి కొత్తబట్టలు కుట్టించ

లేదని అడిగాడు,” అంటూ పాలేరును పిలిచి వాటిని వాడి చేతిలో పెట్టాడు.

అన్నపూర్ణ, ఇందుమతి ముఖముఖాలు చూసుకుని తలవంచుకుని, గదినుంచి బయటికి వచ్చేశారు. గంగాధరం కోపంతో ఉడికి పోయాడు.

పెళ్ళి రెండు వీధుల అవతల వున్న రాజభవనం లాంటి ఆడపెళ్ళి వారింట్లో ఘనంగా జరిగింది.

పెళ్ళికూతురు పరమ అనాకారి. ఆ మాటే శౌరి స్నేహితులంటే, దాపుల తల్లి, అన్నపూర్ణ, గంగాధరం వున్నారని కూడా లెక్క చేయకుండా అతను, “ఏం చేసేది మరి! నా కిప్పుడు చేస్తున్న వ్యాపారంలో తృప్తి లేదు. సముద్రవ్యాపారానికి బోలెడు పెట్టుబడి కావాలి. వీళ్ళు కట్టుంగా ఐదు లక్షలిస్తామంటే అనాకారని చూడకుండా పెళ్ళికోప్పకున్నాను. అంతా నిశ్చయమయ్యాక మరొకళ్ళు — ఆ పెళ్ళి కూతురు ఈవిడ కన్న మరింత అనాకారి — ఎనిమిది లక్షలిస్తామన్నారు. ఏం లాభం! అంతా నా దురదృష్టం,” అంటూ నిట్టూర్చాడు.

ఇది విని గంగాధరం నిర్ఘాంతపోయాడు. అన్నపూర్ణ కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకున్నది.

తర్వాత ఇద్దరూ బాడుగబండిలో, ఇంటికి తిరుగుప్రయాణమయ్యారు. తల్లి ఎక్కడ లేని విచారంతో, మధ్యమధ్య పయిట చెంగుతో కళ్ళు తుడుచుకోవడం గమనిస్తున్న

గంగాధరం, ఇక వుండబట్టలేక, “అమ్మా! శౌరి అవమానకరంగా ప్రవర్తించిన తీరు, ఇంకా నిన్ను బాధిస్తూనే వున్నదా? ఏం చేస్తాం, వాడు పొగరుబోతు, ఇక ఊరుకో!” అన్నాడు.

“ఆ శౌరి ఎవరనుకుంటున్నావు?” అన్నది అన్నపూర్ణ వచ్చే దుఃఖాన్ని ఆపుకుంటూ. ఆ ప్రశ్నకు గంగాధరం ఆశ్చర్యపోయి, “నువ్వే చెప్పావుకదా, నీ స్నేహితురాలు ఇందుమతి కొడుకని!” అన్నాడు.

“కాదు, నీ తమ్ముడు!” అని అన్నపూర్ణ కొంచెం ఆగి, “ఇన్నేళ్ళుగా, నా మనసులోనే దాచుకున్న ఆ రహస్యాన్ని, ఇక ఇప్పుడు నీకు చెప్పక తప్పదు!” అంటూ గంగాధరానికి చెప్పింది:

భర్త పోయిన కొత్తల్లో అన్నపూర్ణ, ఇరుగు పొరుగు ఇళ్ళల్లో దొరికిన పని ఏదో ఒకటి చేస్తూండేది. అప్పుడు గంగాధరానికి ఎనిమిదేళ్ళు. అతడు వీధుల్లో కొబ్బరి బోండాలు అమ్ముతూండేవాడు. అతడి తమ్ముడైన శౌరికి రెండేళ్ళ వయసు.

ఒకనాటి మిట్టమధ్యాహ్నం వేళ, ఇందుమతి బాడుగబండిలో తన ఊరుకు తిరిగి పోతూ వడదెబ్బ తిన్నది. ఆమెకు స్పృహ తప్పడం చూసి, బండివాడు, కంగారు పడి బండిని అన్నపూర్ణ వాళ్ళ గుడిసె ముందు ఆపాడు. అప్పుడే ఇంటికి తిరిగివస్తున్న గంగాధరం, చప్పున ఒక కొబ్బరి బోండాం

కొట్టి ఇందుమతి ముఖం మీద చల్లి, మరొక బోండాం నీళ్ళు ఆమె చేత తాగించాడు.

సాయంత్రం దాకా వాళ్ళ గుడిసెలో విశ్రాంతి తీసుకున్నాక, ఇందుమతి కోలుకున్నది. ఆమె కళ్ళకు ఎనిమిదేళ్ళ గంగాధరం దేవుడిలా కనిపించాడు.

వెళ్ళేముందు ఇందుమతి, అన్నపూర్ణను పక్కకు పిలిచి, “నీ కొడుకు ఈ రోజు నా ప్రాణం కాపాడాడు. మాకు పిల్లలు లేరు. ఎవరినైనా దత్తు తీసుకోవాలనుకుంటున్నాం. నీకు అభ్యంతరం లేకపోతే గంగాధరాన్ని నేనే పెంచుకుంటాను. బాగా ఆలోచించుకుని, ఏ సంగతీ నాలుగు రోజుల్లో వచ్చి నాకు చెప్పు,” అని తన పేరూ, ఊరూ వున్న ఒక

చిన్న చిరునామా కాయితాన్ని ఆమె చేతిలో పెట్టింది.

“గంగాధరం ఎదిగాడు! తనకు చెదోడుగా వున్నాడు. వాడిని దత్తత కిస్తే తన కష్టం మరింత పెరుగుతుంది. చిన్నవాడు శౌరి పోషణ తనకు కష్టంగా వుంది. ఇష్టం లేక పోయినా, వాడిని ఇచ్చేస్తే, వాడి భవిష్యత్తు బావుంటుంది!” అన్నపూర్ణ ఇలా ఆలోచించి, తను పుష్కరస్నానాలకు వెళుతున్నానని చెప్పి, శౌరిని ఇందుమతి చేతిలో పెట్టింది.

“ఇదీ బాగానేవుంది! వీడికి బాల్యంగుర్తుం దదు. మా పెల్లవాడిననే అనుకుంటాడు. అయితే ఒకటి. మళ్ళీ జన్మలో నువ్వీ గడప తొక్కకూడదు. తెలిసిందా?” అంటూ ఇందు మతి పదివేల రూపాయలు అన్నపూర్ణకు ఇవ్వబోయింది.

అన్నపూర్ణ ఆ డబ్బును తీసుకోకుండా, “నేను నా కొడుకును అమ్ముకోవడం లేదు. వాడి భవిష్యత్తు కోసం మనసు రాయించేసు కుని త్యాగం చేస్తున్నాను. కనీసం వాడి పెళ్ళి రోజునయినా నన్ను పిలిస్తే, తల్లిగా

నాలుగక్షింతలు చల్లి వెళతాను,” అని చెప్పి ఇంటికి వచ్చేసింది.

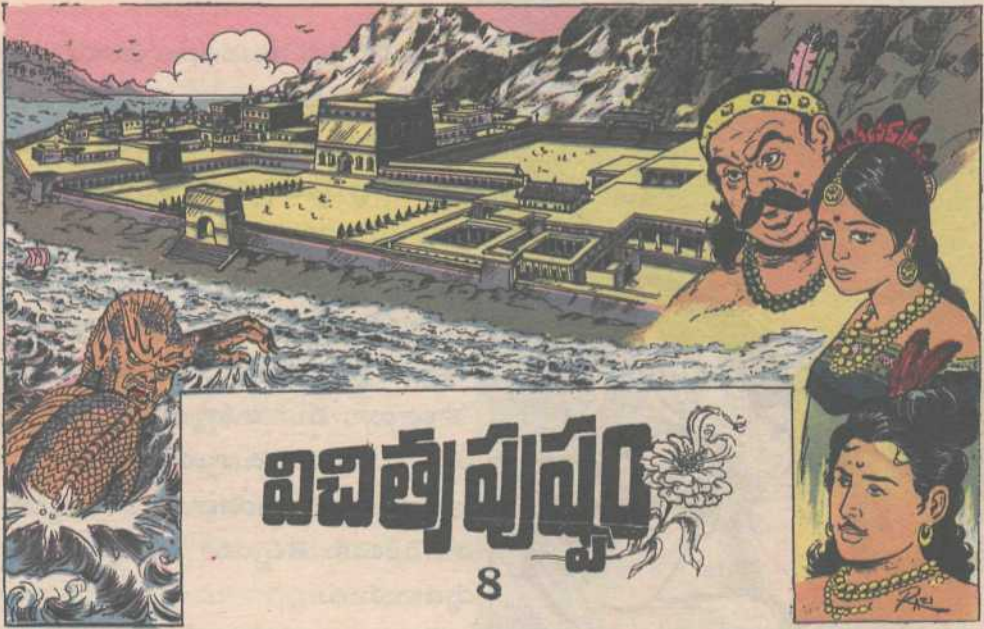
తర్వాత అన్నపూర్ణ ఊళ్ళో అందరికీ, పుష్కరాల్లో కొడుకు తప్పిపోయినట్టు చెప్పి, నమ్మించింది.

ఇదంతా చెప్పి ఆమె, “నిజానికి ఆ శౌరి వైభోగమంతా నీది కావలసింది! ఆ ఇందు మతి ముందు నిన్నే దత్తు చేసుకుంటాన న్నది,” అంటూ విచారపడింది.

గంగాధరం నవ్వి, “అమ్మా! లోకంలో సుఖంగా, తృప్తిగా బతకడానికిడబ్బొక్కటే కాదు ముఖ్యం. ఎంత ఆస్తి వున్నా తమ్ముడు శౌరికి తృప్తిలేదు. కట్నం ఆశించి కురూపిని భార్యగా తెచ్చుకున్నందుకు బాధ. మరింత కట్నం తెచ్చే అమ్మాయిని చేసుకోలేనందుకు నిరాశ. ఇందువల్ల, తమ్ముడికి లేని అసలుధనం తృప్తి అనేది నాకు పుష్కలంగా వుంది!” అన్నాడు.

ఆ జవాబుతో, తల మీది నుంచి కొండంత బరువు దింపుకున్నట్టుగా ఆనందపడింది అన్నపూర్ణ.

శతాబ్దికపుష్పాలతో పడవలో బయలుదేరిన ఉత్తంగుడికి అర్ధరాత్రి సమయంలో సముద్రమధ్యంలో రాకాని మృగం కనిపించింది. ఉత్తంగుడు భూవ్రదేశం కోసం వెతుకుతూ ఉండగా ఒక పెద్ద అలలేచి, పడవను తీరానికి విసిరికొట్టింది. అతడు నిద్రలో ఉండగా కొందరు కోయయువకులు వచ్చి, శతాబ్దిక పుష్పాలను తీసుకుని తమ గూడానికి బయలుదేరారు. ఉత్తంగుడు కూడా వాళ్ళ వెంట గూడెం చేరాడు. — తరవాత!

“శృంగ్గాయ్ కొండల ప్రాంతం నుంచి ఇంత దూరం ఇక్కడికి ఒంటిరిగా ఎలా వచ్చావు?” అంటూ కూర్చోవడానికి పరచి ఉన్న చాపను చూపాడు దృఢకాయుడు.

ఉత్తంగుడు చాప మీద కూర్చుంటూ, “నేను మాణిక్యపురి దక్షిణ సరిహద్దు నుంచి నిన్న సాయంకాలం పడవలో బయలుదేరాను. తెల్లవారుతూ ఉండగా ఒక పెద్ద అలలేచి నా పడవను తీరం మీదికి విసిరి కొట్టడంతో

గట్టు మీద పడ్డాను. అంతేగాని నేను ఇక్కడికి ఉద్దేశపూర్వకంగా రాలేదు,” అన్నాడు.

అంతలో గుడిసెలోపలి గది నుంచి మధ్య వయస్కురాలు రెండు వెడల్పాటి పాత్రల నిండా ఏదో పానీయం తెచ్చి వాళ్ళ ముందు పెట్టి లోపలికి వెళ్ళింది.

దృఢకాయుడు తానొక పాత్ర తీసుకుని ఉత్తంగుడికి మరొక పాత్ర చూపుతూ, “తీసుకో,” అన్నాడు.

“నేనిక్కడికి రాగానే, ఆమె నాకు పానీయం ఇచ్చి నా ఆకలి తీర్చింది,” అంటూ పాత్రను అందుకున్నాడు ఉత్తుంగుడు.

“ఇక్కడికి ఎప్పుడు వచ్చావు?” అని అడిగాడు దృఢకాయుడు.

“నేను ఇక్కడికి రాలేదు. నన్ను ఇక్కడికి తీసుకువచ్చారు,” అన్నాడు ఉత్తుంగుడు.

“ఎవరు తీసుకువచ్చారు?” అని అడిగాడు దృఢకాయుడు.

పాత్రలో ఉన్న పానీయాన్ని తాగి పాత్రను కింద పెడుతూ, “గట్టుమీద పడవతో సహా ఎగిరి పడ్డ నేను, అప్పటికే బాగా అలిసి పోయాను. కొంతసేపు విశ్రాంతి తీసుకుందామని కళ్ళు మూశాను. మెలకువ వచ్చేసరికి

చుట్టూ కొందరు యువతులు చేరారు. పడవలో నేను తెచ్చిన పూలను తీసుకుని నిలబడ్డారు. వాళ్ళ మాటలు నాకు అర్థం కాలేదు కాని, వాళ్ళు చేసిన సైగలను అర్థం చేసుకుని వాళ్ళ వెంట ఇక్కడికి వచ్చాను,” అన్నాడు. ఉత్తుంగుడు.

ఈ రోగా రోపలికి వెళ్ళిన స్త్రీ పూలకట్టను తెచ్చి, దృఢకాయుడి ముందు ఉంచి, “కాబూరీ, మన అమ్మాయి ఈ పూలను తెచ్చింది. అందంగా ఉన్నాయి కదూ!” అన్నది.

“బాగున్నాయి. అయినా, మన అమ్మాయి వాటినెందుకు తెచ్చింది?” అని అడిగాడు దృఢకాయుడు.

“అవి మంచి వాసన వేస్తున్నవి. అందువల్ల ఇష్టపడి తెచ్చుకున్నది,” అన్నది స్త్రీ.

“ఆ యువకుడు వాటిని ఎక్కడికో తీసుకుని వెళుతున్నాడు! వాటినెందుకు ఇక్కడికి తేవాలి?” అని అడిగాడు దృఢకాయుడు.

ఆ స్త్రీ సమాధానం చెప్పకుండా మౌనంగా రోపలికి వెళ్ళిపోయింది. వాళ్ళ మాటలు అర్థంకాలేదు కాని ‘కాబూరీ’ అంటే నాయకుడు అన్న విషయం గ్రహించాడు ఉత్తుంగుడు.

“వీటిని శతాబ్దికపుష్పాలంటారు. ఒక ముఖ్యమైన పనిమీద పువ్వులను దూర ప్రాంతానికి తీసుకువెళుతున్నాను,” అన్నాడు ఉత్తుంగుడు అసలు విషయాన్ని బయటపెట్టకుండా.

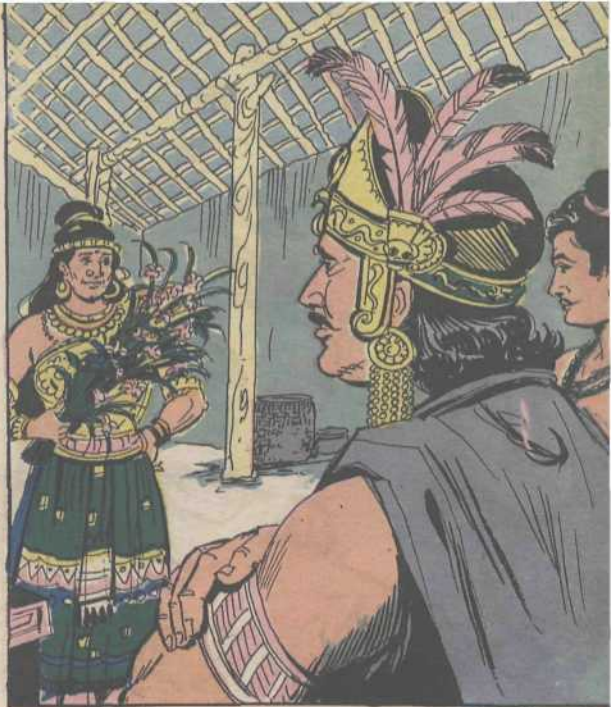
“మీ మాణిక్యపురికి సమీపంలో ఉన్న మా రాజ్యాన్ని నాగపురి అంటారు. ఇక్కడి

నుంచి నువ్వు ఇంకా ఎంత దూరం వెళ్ళాలి? ఆలోచించి ఈ పువ్వులు వాడిపోతాయి కదా!” అన్నాడు కాబూయి, ఉత్తుంగుడి నుంచి అన్నివిషయాలూ రాబట్టాలన్న ఉద్దేశంతో.

ఉత్తుంగుడు కూడా ఇక దాచి ప్రయోజనం లేదని గ్రహించి, తన ప్రయాణం గురించిన సంగతులన్నిటినీ కాబూయాకి క్లుప్తంగా వివరించాడు. అంతా విన్న కాబూయి, “రాకాసి మృగాన్ని నడి సముద్రంలో ఎదుర్కోవడానికి సిద్ధపడిన నీ సాహసం మెచ్చతగినది. ఆపదలో ఉన్న మీ రాజ్యప్రజలను కాపాడడానికి పూనుకున్న నువ్వు ఆదర్శ యువకుడివి. ఆ రాకాసిమృగం వల్ల మా నాగపురికి ఎటువంటి ఆపదారాదు. ఎందుకంటే మా రాజ్యం చుట్టూ ఎత్తయిన పర్వతాలు కోటగోడల్లా ఉన్నాయి. అది ప్రకృతి మాకు ప్రసాదించిన వరం. మా రాజ్యానికి శత్రువుల బెడదలేదు. మేము సుఖ శాంతులతో జీవిస్తున్నాము,” అన్నాడు.

“నిజమే. అయితే, మా మాణిక్యపురికి సుదీర్ఘమైన సముద్రతీరం ఉన్నది. అందుకే రాకాసిమృగం మా రాజ్యంలో నానా బీభత్సం సృష్టిస్తున్నది. కాబట్టి దాని నివాసానికి ఈ పూలను చేర్చడం తప్ప మరొక మార్గం కనిపించడం లేదు,” అన్నాడు ఉత్తుంగుడు.

“మీ కొండలలో పూచిన శతాబ్దిక పుష్పాలను కోయడానికి చెట్లన్నిటినీ మొదలంట నరికి పడగొట్టినట్టూ, అవి మళ్ళీ పూయడానికి వంద సంవత్సరాలు పట్టవచ్చుననీ ఇప్పుడే

కదా చెప్పావు. మరి రాకాసిమృగం ఆ పూల కోసం మాణిక్యపురికి వచ్చే అవకాశమే లేదు కదా?” అని అడిగాడు కాబూయి.

“మీరన్నది నిజమే. అయినా ఆ దుష్ట మృగాన్ని మా రాజ్యం నుంచి వీలయినంత దూరం అవతలకి తీసుకు వెళ్ళాలన్న నిశ్చయంతో ఉన్నాను,” అన్నాడు ఉత్తుంగుడు.

“నీ ప్రయత్నం మంచిదే. అయినా ఆ రాకాసి మృగాన్ని మీ రాజ్యానికి రాకుండా చేయడానికి మరేదైనా మార్గమున్నదేమో ఆలోచించడం మంచిదనుకుంటాను. ఈ విషయాలను మా రాజు గారికి చెప్పి ఆయన సలహా పొందడం అన్ని విధాలా మంచిదని భావిస్తున్నాను. భోజనం చేసి ఈ రోజే నిన్ను

మా రాజు మహేంద్రసింహుడి దగ్గరికి తీసుకు వెళతాను,” అని ఉత్తుంగుడికి చెప్పి, లోపలి తలుపు తట్టాడు కాబూయీ.

ఇంటి లోపలి నుంచి ఆ స్త్రీ అక్కడికి వచ్చింది. కాబూయీ ఏదో చెప్పాడు. ఆమె లోపలికి వెళ్ళి మరుక్షణమే ఆహార పదార్థాలు తెచ్చి ఉత్తుంగుడి ముందు ఉంచింది. ఆమెవెంట మరొక యువతి కూడా వచ్చింది. పాత్రలను ఉంచి ఆమె లోపలికి వెళుతుండగా కాబూయీ ఆమెను ‘చిత్రా’ అని పిలిచాడు. ఆమె ఆగి, “పిలిచారా,” అంటూ కాబూయీ కేసి తిరిగింది.

“అవును, ఇలా రా,” అని కాబూయీ ఉత్తుంగుడి కేసి తిరిగి, “ఈమె మా కూతురు,

చిత్ర,” అని చెప్పి చిత్ర కేసి తిరిగి, “మిగతా వాళ్ళక్కడ?” అని అడిగాడు.

ఆమె తలుపును చిన్నగా రెండు మూడు సార్లు తట్టింది. లోపలి నుంచి ఐదుగురు యువతులు అక్కడికి వచ్చారు.

కాబూయీ ఉత్తుంగిడితో, “వీళ్ళందరూ చిత్ర స్నేహితురాళ్ళు,” అని చెప్పి వాళ్ళ కేసి తిరిగి, “ఈ పూలను పడవ నుంచి ఎందుకు తెచ్చారు?” అని అడిగాడు.

“పువ్వులు చాలా అందంగా ఉన్నాయి. మంచి వాసన వేస్తున్నాయి. అందుకే తీసుకు వచ్చాము,” అన్నారు వాళ్ళు ఉత్తుంగుడి కేసి తడేకంగా చూస్తూ.

“నరే లోపలికి వెళ్ళండి,” అన్నాడు కాబూయీ.

“అలాగే!” అంటూ ఆ యువతులు లోపలికి వెళ్ళారు.

భోజనం చేసి కాబూయీ, ఉత్తుంగుడూ రాజదర్శనానికి బయలుదేరారు. కాబూయీ భార్య, కూతురూ వాళ్ళను వాకిలి వరకు వచ్చి సాగనంపారు.

గూడెం దాటగానే కాబూయీ, తన చేతి లోని పూలకట్టను ఉత్తుంగుడి చేతికిచ్చి, “ఇది నీ దగ్గరే ఉంచు,” అని ముందు నడవ సాగాడు.

ఆ పూలను తీసుకుని ఉత్తుంగుడు కాబూయీ వెంట మౌనంగా నడవ సాగాడు. వాళ్ళు అలా చాలా దూరం వెళ్ళి ఎగుడు

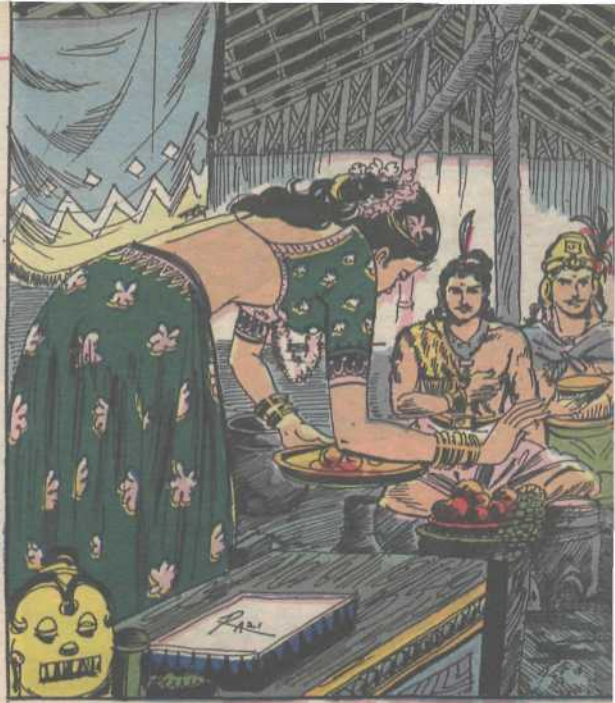
దిగుడుగా ఉన్న ఒక చిన్న కొండను దాటి మరికొంత దూరం నడిచి నాగపురి రాజధాని నగరాన్ని సమీపించారు.

రాజధాని నగరవీధులలో నడుస్తూంటే పౌరులు కొందరు కాబూయిని గౌరవంగా పలకరించారు. ఎదురుగా వస్తూన్న మరి కొందరు పక్కకు తొలగి వాళ్ళకు దారి ఇచ్చారు. ఆజానుబాహువయిన కాబూయి గంభీర రూపం, ఆయన తలమీద ఉంచు కున్న చిన్న నాగ కిరీటం, విచిత్ర వేషధారణ, చేతిలోని పెద్ద బల్లెం ఎదురుపడే వాళ్ళకు భయం కలిగిస్తున్నట్టు ఉత్తుంగుడు గ్రహించాడు.

వాళ్ళు రాజప్రాసాదాన్ని సమీపించగానే, కాపలాభటులు కాబూయాకి నమస్కరించారు. ఒక భటుడు వాళ్ళను రాజప్రాసాదం లోపలికి తీసుకుపోయాడు. ఇరువైపులా పెద్ద స్తంభాలతో మార్గం చాలా విశాలంగా ఉన్నది. వాళ్ళను ఒకచోట ఆగమని భటుడు మాత్రం లోపలికి వెళ్ళి, వాళ్ళు వచ్చిన సంగతి రాజుకు తెలియజేసి, తిరిగి వచ్చి కాబూయానీ, ఉత్తుంగుణ్ణి వెంటబెట్టుకుని రాజు దగ్గరికి వెళ్ళాడు.

రాజు ఉన్నతాసనం మీద కూర్చుని మంత్రులతో ఏదో చర్చిస్తున్నాడు. రాజును చూడగానే, కాబూయా చేతులు జోడించి వంగి నమస్కరించాడు.

“కాబూయా! మీ కాభా తెగ ప్రజలందరూ ఏ కొరతా లేకుండా క్షేమంగా ఉన్నారా?” అని పరామర్శించాడు రాజు మంద హాసంతో.

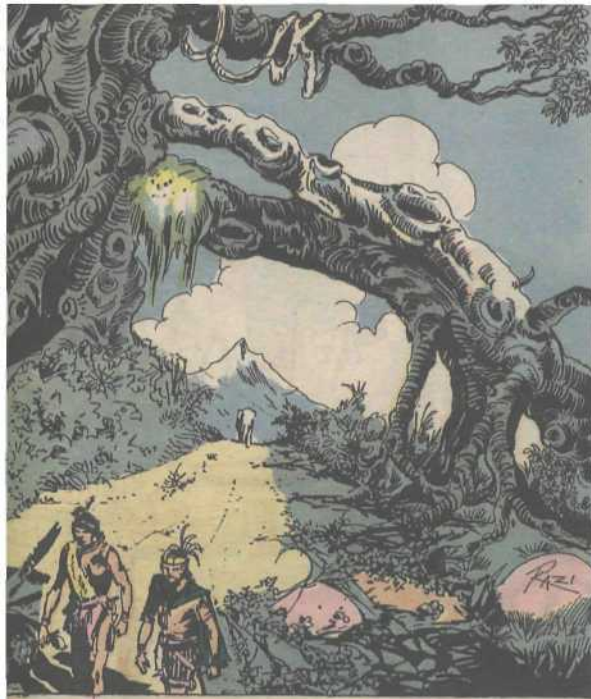

“అలాగా! మీరాజు ప్రతాపవర్మ క్షేమంగా ఉన్నాడా?” అని అడిగాడు రాజు.

“ఈ యువకుడు మాణిక్యపురి నుంచి వచ్చాడు. పేరు ఉత్తుంగుడు,” అన్నాడు కాబూయా.

“అలాగా! మీరాజు ప్రతాపవర్మ క్షేమంగా ఉన్నాడా?” అని అడిగాడు రాజు.

“క్షేమమే, ప్రభూ!” అన్నాడు ఉత్తుంగుడు వినయంగా.

పక్కనున్న ఆసనాలలో కూర్చోమని రాజు చేయి చూపగానే ఇద్దరూ ఆ ఆసనాలపై కూర్చున్నారు.

“ఉత్తుంగుడు అనుకోకుండా మన రాజ్యానికి వచ్చాడు,” అంటూ కాబూయీ ఉత్తుంగుడి చేతిలోని పూలకట్టను తీసి రాజు ముందుంచాడు.

“మీరు లోపలికి రాగానే వింత పరిమళం వీచింది. ఇదా కారణం!” అన్నాడు రాజు.

“ఉత్తుంగుడు వీటిని శృంగాయ్ కొండల నుంచి తెచ్చాడు. ఇవి వంద సంవత్సరాల కొకసారి మాత్రమే పూచే విచిత్ర పుష్పాలట. అందుకే వీటిని శతాబ్దిక పుష్పాలని పిలుస్తారట!” అన్నాడు కాబూయీ.

“అలాగా! మాణిక్యపురి రాజు ప్రతాప వర్మ మన కోసం వీటిని అంత దూరం నుంచి పంపాడా?” అన్నాడు రాజు ఎంతో ఆశ్చర్యంగా.

“కాదు, ప్రభూ!” అంటూ కాబూయీ శతాబ్దికపుష్పాల వల్ల మాణిక్యపురికి వాటిల్లిన ఆపద గురించి, రాకాసిమ్మగాన్ని వెతుక్కుంటూ బయలుదేరిన ఉత్తుంగుడి ప్రయాణంగురించి క్లుప్తంగా వివరించి, “ఈ విషయాన్ని తమకు తెలియజేసి, తమ సలహా పాటించడం మంచిదని ఉత్తుంగుణ్ణి వెంట బెట్టుకుని వచ్చాను, ప్రభూ,” అన్నాడు కాబూయీ.

“ప్రజలక్షేమంకోసం ఉత్తుంగుడు చేస్తున్న సాహసం ప్రశంసనీయమైనది. అయినా, అతడు ఆ రాకాసిమ్మగాన్ని ఎదుర్కోవడానికి ఒంటరిగా వెళ్ళడం అంత క్షేమం కాదు. ఈ సాహసవీరుడికి తోడుగా మన వీరులు మరి కొందరు వెళ్ళే ఏర్పాటు చేద్దాం,” అన్నాడు రాజు.

అంతలో ఒక పదిహేనేళ్ళ అమ్మాయి, “నాన్నా! ఈ పువ్వులు ఎక్కడివి? ఇవి చాలా అందంగా ఉన్నాయి!” అంటూ అక్కడికి వచ్చింది.

రాజు ఆమెను ఆప్యాయంగా దగ్గరికి తీసుకుని, “వీటిని మాణిక్యపురి నుంచి నీ కోసం ఆ యువకుడు తెచ్చాడు,” అన్నాడు చిన్నగా నవ్వుతూ.

“నిజంగానా! నా కోసం తెచ్చావా?” అంటూ ఆ అమ్మాయి ఉత్తుంగుడి కేసి ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

ఉత్తుంగుడు ఏం చెప్పడానికి తోచక చిన్నగా నవ్వాడు.

రాజు అతనితో, “ఈమె నాకుమార్తె మల్లిక. ఈమెకు పువ్వులంటే ప్రాణం!” అన్నాడు.

“అవును, యువరాణీ! ఈ పువ్వులను మీ కోసమే తెచ్చాను,” అన్నాడు ఉత్తుంగుడు.

“వీటిని నేను తీసుకుంటాను, నాన్నా!” అన్నది మల్లిక తండ్రితో.

“అలాగే తల్లీ! నువ్వు లోపలికి వెళ్ళు, నేను ఇప్పుడే వస్తాను,” అని రాజు చెప్పగానే మల్లిక పూలను తీసుకుని సంతోషంగా లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

రాజు, “ఆ పువ్వులకున్న శాపం గురించి గానీ, రాకాసిమ్మగం గురించి గానీ యువరాణికి తెలియకూడదు,” అని కొంత సేపు మౌనంగా ఆలోచించి, “కాబూయీ, మీరీ రాత్రికి ఇక్కడే విశ్రాంతి తీసుకోండి. రాకాసిమ్మగం గురించి ఏం చేయాలో రేపు నిర్ణ

యిద్దాం!” అని చెప్పి అక్కడి నుంచి లేచి రాజభవనం లోపలికి నడిచాడు.

ఆయన వెళ్ళేంత వరకు మంత్రిలూ, కాబూయీ, ఉత్తుంగుడూ లేచి నిలబడ్డారు. రాజు వెళ్ళాక ఒక మంత్రి కాబూయీతో, “మీరిద్దరూ నా వెంట రండి, మీకు బస ఏర్పాటుచేస్తాను,” అని వాళ్ళను తీసుకుపోయి వాళ్ళకోక విశాలమైన గదిని చూపించి, “ఇక్కడ మీ అవసరాలన్నిటినీ సేవకులు చూసుకుంటారు. రేపు ఉదయం రాజుగారి నుంచి పిలుపు వచ్చేంత వరకు మీరిక్కడే విశ్రాంతి తీసుకోవచ్చు,” అని చెప్పి వెళ్ళాడు.

మంత్రి వెళ్ళిన కొంతసేపటికల్లా ఒక భటుడు అక్కడికి వచ్చి, “తనకోసం పువ్వులు తెచ్చిన యువకుణ్ణి వెంటబెట్టుకుని రమ్మని యువరాణి ఆజ్ఞాపించారు!” అన్నాడు.

ఉత్తుంగుడు ఆశ్చర్యంగా కాబూయీ కేసి చూశాడు. కాబూయీ, “నువ్వు వెళ్ళిరా! అయితే, రాజుగారు చెప్పిన విషయం మాత్రం మరిచిపోవద్దు. జాగ్రత్త సుమా!” అని హెచ్చరించాడు.

— (ఇంకావుంది)

జంతుధర్మం

పట్టు వదలని విక్రమార్కుడు చెట్టు వద్దకు తిరిగి వెళ్ళి, చెట్టుపై నుంచి శవాన్ని దించి భుజాన వేసుకుని, ఎప్పటిలాగే మానంగా శ్మశానంకేసి నడవసాగాడు. అప్పుడు శవంలోని బేతాళుడు, “రాజా, అతి భయంకరమైన కారుచీకట్లో అర్ధరాత్రి సమయాన, నువ్వే కార్యం సాధించ దలచి అంతులేని ఇక్కట్ల పాలవుతున్నావో, ఇప్పటికీ నాకు తెలియని రహస్యంగానే మిగిలిపోయింది. అయితే ఒక వేళ, నిన్నేదో అసాధ్యకార్యానికి పురిగొల్పిన వాడు ఏరాజోలేక అమాయకులచేత న్యాయ శాస్త్రంలో దిట్ట అనిపిలవబడే ఏన్యాయాధికారో అయితే మాత్రం నువ్వు తగు జాగ్రత్తలో వుండడం మేలు. ఎందుకంటే - రాజైన ప్రతి పాడి నిర్ణయం, న్యాయాధికారి అయిన ప్రతి వాడి తీర్పు సమంజసంగానూ, న్యాయసమ్మతంగానూ వుంటుందను కోవడం అజ్ఞానం అనిపించుకుంటుంది. ఇందుకు ఉదాహర

పేటాళ కథలు

ఐగా రామభద్రుడనే ఒక న్యాయాధికారి తీర్పు గురించి చెబుతాను, శ్రమ తెలియకుండా, విను,” అంటూ ఇలా చెప్పసాగాడు:

పుప్పగిరి రాజ్యంలోని ఒకానొక పల్లెలో వుండే వీరయ్యకు ఒక్కగానొక్క కొడుకు చోడయ్య. చోడయ్యకు సంగీత మంటే చిన్నప్పటినుంచీ ఎంతో ఇష్టం. పక్షులకూతలు పరవశించి వినేవాడు. జంతువుల అరుపుల్లోనూ, వీచేగాలిలోనూ కూడా వాడికి సంగీతం వినిపించేది.

చోడయ్య అయిదు సంవత్సరాల వయసు వాడై వుండగా, సాధువొకడు వాడిని చూసి, “వీడి ముఖంలో సరస్వతివుంది. సంగీతం నేర్పించు. మహావిద్వాంసుడౌతాడు,” అని చెప్పాడు.

వీరయ్య కీమాటలు నచ్చలేదు. ఆయన చిన్నప్పటినుంచీ కొడుకును వ్యవసాయంలో పెట్టాడు. అందులో అయితే తను తింటూ పది మందికి పెట్టవచ్చుననీ, సంగీతం వల్ల ఏ ప్రయోజనమూ లేదనీ ఆయన కొడుకుకు చెప్పేవాడు.

చోడయ్యకు వ్యవసాయం మీద ఆసక్తి లేదు. వాడు సంగీతం నేర్చుకుంటానని గోల పెట్టాడు. ఇందుకు తండ్రి వాడిని గదిలో పెట్టి తలుపులు వేసి బంధించి, రెండు రోజులు తిండి పెట్టకుండా మాడ్చాడు. ఆకలి బాధకు తట్టుకోలేక చోడయ్య అన్నింటికీ ఒప్పుకున్నాడు. ఆ తర్వాత కొడుకెప్పుడైనా ఎదురు తిరిగితే, తండ్రి వాడికి బాగా దేహశుద్ధి చేసే వాడు.

ఏమైతేనేం — పదహారేళ్ళ వయసొచ్చే సరికి చోడయ్య మంచి వ్యవసాయదారుడుగా పేరు తెచ్చుకున్నాడు. వాడి కృషి మాహాత్మ్యమో, హస్తవాసియో కానీ, ఊళ్ళో అందరికంటే వీరయ్య పొలంలోనే యేటా ఎక్కువ పంట పండేది.

ఇలా వుండగా, ఆ ఊళ్ళో కరువొచ్చింది. వరుసగా రెండేళ్ళు పంటలు లేక పోయేసరికి వీరయ్య బాగా అప్పుల పాలయ్యాడు. ఆ ఊళ్ళో వడ్డీవ్యాపారి నిర్దాక్షిణ్యంగా వీరయ్య పొలాన్ని తన స్వంతం చేసుకోవడంతో, ఆయన కుటుంబం ఊరొదిలి పెట్టక తప్పలేదు.

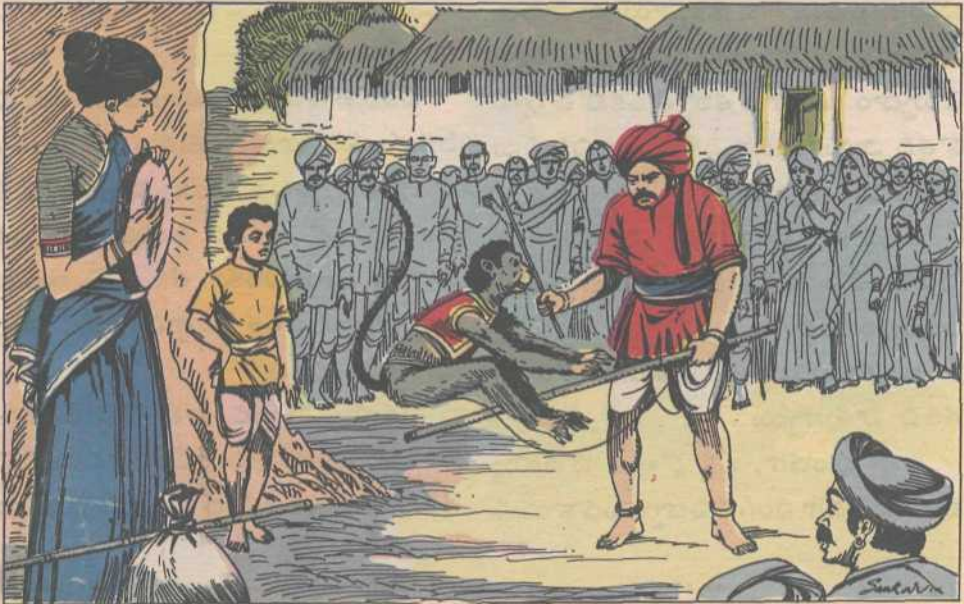
పట్నం బయల్దేరిన వీరయ్య కుటుంబం దారిలో ఒక చెట్టు కింద విశ్రాంతి తీసుకుంటూండగా, చెట్టు మీది నుంచి ఒక కోతి పిల్ల వాళ్ళ ముందు పడింది. అది బాగా గాయ పడివుంది. వీరయ్య దాన్ని ఒడిలోకి తీసుకుని గాయాలు శుభ్రం చేసి, ఆకు పసరులు పూసి వైద్యం చేశాడు. తన దగ్గరున్న పళ్ళు దానికి పెట్టాడు. కోతిపిల్ల ఆయనకు మచ్చిక యింది. అప్పుడాయన దాని మెడలో తాడు కట్టి పారిపోకుండా ఏర్పాటుచేశాడు.

వీరయ్య కుటుంబం పట్నం చేరుకుని, వుండడానికెక్కడా దారిలేక ఒక చెట్టుకింద మకాం పెట్టారు. చోడయ్యకాయకష్టం చేస్తానని నాలుగు వీధుల్లో పని కోసం తిరిగేవాడు. ఈలోగా వీరయ్య కోతికి ఆటలు నేర్పసాగాడు.

మొదట్లో కోతిపిల్ల ఆయన చెప్పినట్లు విన లేదు. దాన్నాయన తిండి పెట్టకుండా మోడ్చాడు. కర్ర పుచ్చుకుని కొట్టాడు. చెప్పింది చేసినప్పడల్లా దానికి బాగా ఎక్కువ తిండి పెట్టేవాడు. వారం రోజులు తిరిగేసరికి కోతి పిల్ల ఎన్నో విద్యలు నేర్చింది.

కోతిపిల్లను వెంట బెట్టుకుని పట్నంలో ప్రదర్శన లివ్వసాగాడు వీరయ్య. ఆవింతను చూడ్డానికి జనం విరగబడి వచ్చేవారు. ఆయనకు డబ్బులు బాగా దొరికేవి. చోడయ్య రోజంతా కష్టపడినప్పటికీ, కోతిపిల్ల వల్ల వచ్చే దాంట్లో సగం కూడా సంపాదించలేక పోయేవాడు.

ఒక రోజున చోడయ్య, తండ్రి కోతి పిల్ల చేత ఆడిస్తున్న ఆటలు చూసి ఆయనతో,

“ఈ వినోదం గొప్పగా వుంది. కానీ, కొద్ది కాలంలోనే చూసే జనానికి విసుగు పుట్టే ప్రమాదముంది. నేను డప్పువాయిస్తూ పాటలు పాడతాను. ఆ పాటలకు తగ్గ నాట్యం కోటికి నేర్చుదాం. ఒక పాట తర్వాత ఒకటి చొప్పున కొత్తది పాడుకుంటూ వెళితే, జనానికి విసుగుండదు,” అన్నాడు.

ఇందుకు సరేనన్నాడు వీరయ్య. ఆ ప్రకారం చేసే సరికి కోటిపెల్ల వల్ల ఆదాయం పదిరెట్టయింది.

ఆ కుటుంబానికి సుఖంగా రోజులు
గడిచి పోతున్నాయి.

ఇలా వుండగా, ఒక రోజున చోడయ్య
పాడుతూండగా సంగీత విద్వాంసుడొకాయన

ఆ దారిన వెళుతూ విన్నాడు. ఆయన వాడిని దగ్గరకు పిలిచి, “నీ గొంతులో తీయదనముంది; పాటలో లయవుంది. నువ్వు నా వెంట వచ్చేయి. సంగీతం నేర్పుతాను,” అన్నాడు.

ఇందుకు చోడయ్య నరేనన్నా వీరయ్య ఒప్పుకోలేదు. అయినా తండ్రి మాట లెక్క చెయ్యకుండా చోడయ్య, ఆ సంగత విద్వాంసుడి వెంట వెళ్ళిపోయాడు. వీరయ్య ఎంతో బాధపడి కొడుకునూ, సంగత విద్వాంసుణ్ణీ తెగ తిట్టుకున్నాడు.

అలా రెండు సంవత్సరాలు గడచాయి. వీరయ్య కోతి నాడిస్తూ గడించిన డబ్బుతో చిన్న గుడిసె కొనుక్కున్నాడు. ఆయనకు రోజులు సుఖంగానే వెళ్ళిపోతున్నా, కొడుకు దగ్గర లేడనే బాధ ఎక్కువగా వుండేది. ఆ విషయమై తరచుగా భార్యాభర్తలిద్దరూ దుఃఖి సూండేవాళ్ళు.

ఒక రోజున కోతి ఆట చూపడానికి రమ్మని
వీరయ్యకు, భాగ్యవంతుడొకడు కబురం
పాడు. ఒక్క ఆటకు వెయ్యి వరహాలిస్తానన
డంతో ఎంతో ఆశపడి వీరయ్య అక్కడికి
వెళ్ళాడు. అంతవరకూ తన కోతి ఆటకు
ఒక్క రోజులో అంత మొత్తాన్ని ఆయన కళ్ళ
చూసి ఎరగడు.

వీరయ్య వెళ్ళింది చాలా పెద్ద భవనం.
అందులో పట్టు తివాచీలు పరిచిన విశాలమైన
గదిలో రత్నాననం మీద విలువైన దుస్తులు

ధరించి కూర్చుని వున్న భాగ్యవంతుడు, తా నొక్కడే కోటి అటను చూసి ఎంతో మెచ్చుకుని, వరహాల మూటను వీరయ్య మీదికి విసిరి, “నువ్వింకా నన్ను గుర్తు పట్టినట్టు లేదు! నేను చోడయ్యను. నీ ఋణం తీర్చుకునేందుకే పిలిచాను. ఈ వెయ్యి వరహాలతో సుఖంగా వుండు,” అన్నాడు.

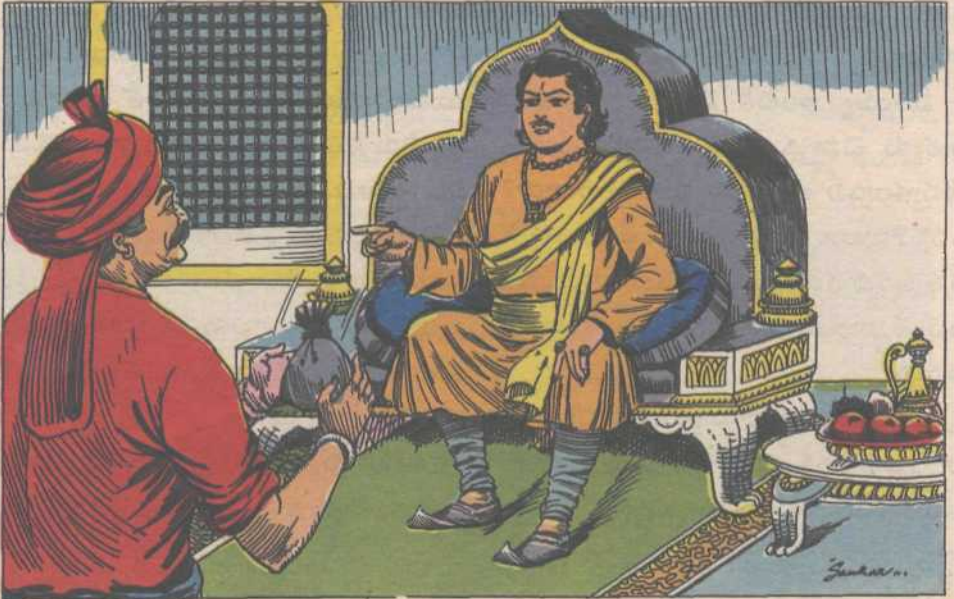
అప్పుడు వీరయ్య, కొడుకును గుర్తు పట్టి, “నాయనా! నీ కోసం కళ్ళు కాయలు కాచేలా ఎదురు చూస్తున్నాం. నువ్వింత గొప్ప వాడివెలా అయ్యావు?” అని అడిగాడు ఆశ్చర్యంగా.

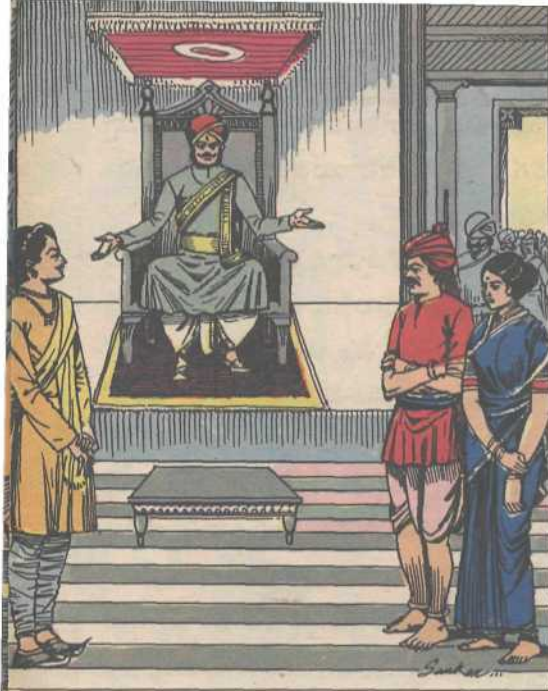
“ఆరు నెలల్లో నాకు సంగీతం బాగా వచ్చింది. అటుపైన రాజాదరణ లభించింది. ఇప్పటికే నాకు రెండు కనకాభిషేకాలు జరి

గాయి. పది తరాల పాటు కూర్చుని తిన్నా తరగని అస్త్ర సంపాదించాను,” అన్నాడు చోడయ్య.

“నువ్వింత గొప్పవాడివైతే, మా కింక కోటి నాడించి బ్రతక వలసిన అగత్యం లేదు. ఈ విషయం తెలిస్తే మీ అమ్మ ఎంతో సంతోషిస్తుంది,” అన్నాడు వీరయ్య చాలా సంతోషంగా.

చోడయ్య గంభీరంగా, “నువ్వెలా బ్రతుకు తావో నాకు అనవసరం. నువ్వు కానీ, అమ్మ కానీ ఈ ఇంటి గడప తొక్కడానికి వీల్లేదు. అమ్మను చూడాలనిపిస్తే, నేనే మీ దగ్గరకు వస్తాను. నన్ను పెంచినందుకు వెయ్యి వరహాలిచ్చి ఋణం తీర్చుకుంటున్నాను. నాకు తోచినప్పుడు మీకు ధన సహాయం చేస్తూం

టాను. మీరు మాత్రం నన్నేమీ అడగొద్దు. ఇక నువ్వేమీ మాట్లాడకు!” అని అక్కడి నుంచి వేగంగా పక్క గదిలోకి వెళ్ళి పోయాడు.

వీరయ్య ఇంటికి వెళ్ళి జరిగిందంతా భార్యకు చెప్పాడు. ఆమె కోపం పట్టలేక, “కన్నతండ్రిని అంతలేసి మాట లంటాడా? నవమాసాలూ మోసి కని పెంచిన తల్లిని తన ఇంటి గడప తొక్కవద్దంటాడా? మనం ఇప్పుడే న్యాయాధికారికి ఫిర్యాదు చేద్దాం,” అన్నది.

భార్యభర్త లిద్దరూ న్యాయస్థానానికి వెళ్ళి, న్యాయాధికారికి తమ గోడు చెప్పకున్నారు. ఆయన వెంటనే తన మనుషుల చేత చోడ

య్యకు కబురు పెట్టి రప్పించి, వాడు చెప్పిన కథంతా కూడా విన్నాడు.

అప్పుడు న్యాయాధికారి, “చోడయ్య తనకు సంగీతం నేర్పిన సంగీత విద్వాంసుడిని తండ్రి గాభావించి ఆ కుటుంబాన్ని తన దగ్గరుంచు కుని బాగా చూసుకుంటున్నాడు. అది న్యాయం. కానీ కన్న తల్లిదండ్రులకు వెయ్యి వరహాలతో ఋణం తీరిపోతుందని అతడనుకోవడం, అసందర్భంగా వుంది. అతడు వారికి తన బదులుగా ఒక కోటిపెల్లను ఇవ్వాలి వుంది,” అని తీర్పు చెప్పాడు.

బేతాళుడు ఈ కథ చెప్పి, “రాజా, కన్న బిడ్డలు తల్లిదండ్రుల నాదరించడం బాధ్యత కదా! తను బాగా ఆస్తిపరుడైన తర్వాత, ఆ పవిత్ర బాధ్యతను మరిచిన చోడయ్య పితృ ద్రోహకదా? పండితులే కాదు, పామరులు కూడా శిరోధార్యంగా భావించే ధర్మసూత్రాన్ని తోసి పుచ్చి, జన్మనిచ్చిన తల్లిదండ్రులకు ఋణం, ఒక్క కోటిపెల్లనివ్వడంతో తీరిపోతుందని తీర్పునిచ్చిన న్యాయాధికారి రామభద్రుడు ఎంతటి అవివేకి అయివుంటాడు! ధర్మాధర్మ విచక్షణాజ్ఞానంలేని అలాంటి వాళ్ళు, న్యాయ పీఠాన్ని అలంకరించడం అవమానకరం కాదా? ఈ సందేహాలకు సమాధానం తెలిసి కూడా చెప్పక పోయావో, నీ తల పగిలిపోతుంది,” అన్నాడు.

దానికి విక్రమార్కుడు, “మనిషి కూడా ఒక జంతువే. కానీ, మెదడులో ఆలోచనా,

విచక్షణా వుండడం వల్ల అతడు జంతువుల నుంచి వేరయ్యాడు. జంతువులు పుట్టుకను బట్టి ఏంచేయాలో నిర్ణయమవుతుంది. మనిషి అలాకాక తన శక్తిసామర్థ్యాలను బట్టి ఏంచేయాలో నిర్ణయించుకుంటాడు. అందు వల్లనే కొందరు కవులవుతారు. కొందరు చిత్రకారులవుతారు. కొందరు వ్యవసాయం చేస్తారు. కొందరు రాజ్యాలేలుతారు. బిడ్డల శక్తి సామర్థ్యాలను గుర్తించి, వారిని ప్రోత్సహించిన తల్లిదండ్రులు మనుష్యధర్మం పాటించినట్లు లెక్క. వీరయ్య అలా కాకుండా కొడుకును బలవంతాన కులవృత్తిలో దింపాడు. కొడుకు ఇష్టంతో నిమిత్తం లేకుండా, తన ఇష్ట ప్రకారం వాడికి శిక్షణ నిచ్చాడు. వ్యవసాయంతో పాటు సంగీతం నేర్చుకునే అవకాశంకూడా ఇవ్వలేదు. తనకు దొరికిన కోతి పిల్లను కొట్టి తిట్టి ఆటా పాటా ఎలా నేర్పాడో, కొడుకునూ అలాగే పెంచాడు. అంటే ఆయన జంతు ధర్మాన్ని పాటించాడు! ఎక్కడో పుట్టిన కోతి తన ఆట పాటలతో వచ్చిన డబ్బును తల్లిదండ్రులకు కాక శిక్షకుడైన

వీరయ్యకిస్తున్నది. జంతు ధర్మాన్ని పాటించే అలాంటి వారి బిడ్డలు ఫలితాన్ని వారికివ్వరు. సంగీత విద్వాంసుడు, చోడయ్య అభీష్టం ప్రకారం వాడిలోని కళను ప్రోత్సహించి గొప్పవాణ్ణి చేశాడు. కాబట్టి ఆయన మనుష్య ధర్మం పాటించిన తండ్రి అయ్యాడు. చోడయ్య ఆయనను గౌరవిస్తూ, తనూ మనిషిననిపించుకున్నాడు. అయితే చోడయ్య, తండ్రి నుంచి తప్పించుకుని వచ్చేశాడు. అందుకు బదులుగా వీరయ్యకు డబ్బు కాక మరొక కోతనివ్వడమే న్యాయం. ఎందుకంటే, వీరయ్య జంతువుకు మాత్రమే తండ్రి కాదగ్గవాడు. మరొక కోతని ఆయన తన ఇష్ట ప్రకారం శిక్షణ నిచ్చి పెంచి డబ్బు సంపాదించగలడు. ఈ కారణాలవల్ల, న్యాయాధికారి రామభద్రుడు గొప్ప న్యాయవేత్త కాక న్యాయపీఠానికి మణిమకుటం లాంటి వాడు!" అన్నాడు.

రాజుకు ఈ విధంగా మౌనభంగం కలగగానే, బేతాళుడు శవంతోసహా మాయమై, తిరిగి చెట్టెక్కాడు.

—(కల్పితం)

[ఆధారం : జొన్నలగడ్డ రామలక్ష్మి రచన]

మహానేరం

హేలాపురికి పైరాజ్యాల వారు బంగారం తీసుకువచ్చి, అమ్మడం నిషేధించ బడింది. పైరాజ్యాల వాళ్ళు హేలాపురిలో బంగారం అమ్ముతూ పట్టుబడితే వాళ్ళకు కఠినశిక్ష పడేది.

ఒకనాడు కళింగ రాజ్యానికి చెందిన యువకుడు, నగరద్వారం ప్రవేశించబోతూ, తనిఖీ అధికారులను సమీపించి, “అయ్యా! నేను తిరిగి పైవారం వచ్చినప్పుడు నగరంలో బంగారం అమ్ముకోవచ్చునా?” అని అడిగాడు.

“ఏమాత్రం వీలవదు. అది మహానేరం!” అన్నారు తనిఖీ అధికారులు ద్వారంనుంచి ఆ యువ కుడిని నగరంలోనికి పోనిస్తూ.

ఆ పైవారం ఆ యువకుడు మళ్ళీ నగరద్వారం దగ్గరకు వచ్చినప్పుడు, తనిఖీ అధికారులు అతణ్ణి గుర్తుపట్టి, ద్వారం వద్ద నిలిపి తనిఖీ చేశారు. అతడి వద్ద బంగారమేమీ దొరకలేదు.

అప్పుడు అధికారులు, అతడితో, “పై వారం వచ్చినప్పుడు బంగారం తెచ్చి నగరంలో అమ్మ జూపుతానన్నావు కదా! అందుకే ఇలా తనిఖీ చేశాం. ఏమీ అనుకోకు,” అన్నారు.

దానికాయువకుడు, “ఓర, అదా! ఈ వారం అమ్మదానికి వీల్లేదన్నారని క్రితం వారం వచ్చినప్పుడే అమ్మేశాను బంగారం!” అన్నాడు తేలిగ్గా.

తనిఖీ అధికారులు తెల్లబోయారు.

— కోనే నాగవెంకట ఆంజనేయులు

మనదేశపు పక్షులు - జంతువులు:

కాకి కాని కాకి!

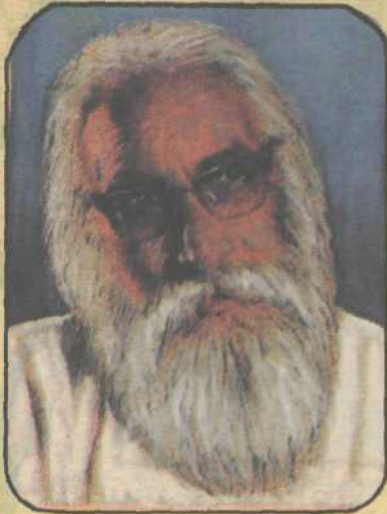
ఒక్కొక్కటిగా పూర్తిగా నల్లగా ఉండే పక్షులు మన దేశంలో చాలా తక్కువగా ఉన్నాయి. అలాంటి వాటిలో కాకులు ముఖ్యమైనవి. కాటుక పెట్టలు (బ్లాక్ డ్రాంగో) కూడా నల్లగానే ఉంటాయి. ఇవి కాకుల జాతికి చెందినవి కావు. కాని, నల్లగా ఉండడం వల్ల వీటిని అంగ్లంలో 'కింగ్' అని అంటారు. చిన్న పెట్టలయిన వీటికి పాదవాటి కత్తెరలా జంట తోక ఉంటుంది. ఇవి ఉదు బయటి పొలాల దగ్గర బెలిగ్రాఫ్ తీగల మీదా, స్తంభాల మీదా వుంటూ, నేల మీదికి వారి గద్దెలోని క్రిమికీటకాలను పట్టి తింటూ ఉంటాయి.

ఈ పెట్టలు చాలా ధైర్యమైనవి. ఒక్కొక్కసారి తమకన్నా పెద్దవైన కాకులతో కూడా పోరాడుతూ ఉంటాయి. తమ గూళ్ళ దగ్గరికి మరే పక్షులనూ రానియ్యవు. అంతేకాదు; తమ గూళ్ళ దగ్గరున్న ఇతర పక్షుల గూళ్ళను కూడా కాపాడుతూ వుంటాయి. కాబట్టి వీటిని 'కాపలాపెట్టలు' అని కూడా అంటారు. ఉత్తర భారతదేశంలో వీటిని 'ధీమరాజ్' పక్షులు అని అంటారు.

మన దేశంలో ఎనిమిది రకాల కాటుక పెట్టలున్నాయి. పాదవాటి తోక గల పెట్టలకు నుదుటి మీద కుచ్చు ఉంటుంది. తోక కొనలో విడిచిపోయిన తీగ వంటి జత కుచ్చులు ఉంటాయి. కొన్ని పెట్టలకు పొట్ట అడుగున తెల్లగానూ, మరికొన్నిటికి బూడిద రంగు పొట్టా ఉంటుంది. కొన్ని పెట్టల కళ్ళు కెంపుల్లా ఎర్రగా మెరుస్తూ ఉంటాయి.

ఆధునిక భారతీయ చిత్రకారులు

శోభాసింగ్

నేలమీద కూర్చుని దీక్షగా ఏవో గీతలు గీసుకుంటూన్న ఒక కుర్రవాణ్ణి, ఆ ఇంటికి వచ్చిన బంధువు, “ఏం బాబూ! నువ్వు పెద్దవాడయ్యాక, మీ నాన్నలాగే సైన్యంలో చేరుతావు కదూ?” అని అడిగాడు.

ఆ కుర్రవాడు కాదు అన్నట్టు తల అడ్డంగా ఊపాడు. “మరి, ఏం చేస్తావు?” అని అడిగాడు బంధువు.

నేల మీద గీసిన బొమ్మలను చూపాడు కుర్రవాడు.

“ఇలా బొమ్మలు గీస్తూ కూర్చుంటే, మరి తిండికేం చేస్తావు?” అని అడిగాడు బంధువు.

ఇంటి లోపల పనులు చేసుకుంటూన్న అక్కయ్యను చూపాడు కుర్రవాడు.

పంజాబుకు చెందిన సుప్రసిద్ధ చిత్రకారుడు శోభాసింగ్ బాల్యంలో జరిగిన సంఘటన ఇది.

శోభాకు ఐదేళ్ళ ప్రాయంలోనే తల్లి పోయింది. మిలిటరీలో సర్వేయర్ గా పని చేస్తున్న అతని తండ్రికి కొడుకును గురించి పట్టించుకునే తీరిక ఉండేది కాదు. అందు వల్ల శోభా, ఆలనాపాలనా అతని అక్కయ్య, బీబీ లక్ష్మీదేవి, ఆమె భర్త సర్దార్ మంగళ్ సింగ్ చూసుకునే వాళ్ళు. పంజాబు రాష్ట్రంలోని హర్ గోవిందపూర్ లో 1901వ సం॥లో శోభాసింగ్ జన్మించాడు. పసిప్రాయంలోనే తల్లి తండ్రులు పోయారు. ఐదవ తరగతి వరకు చదువు సాగింది. ఆ తరవాత సైన్యంలో జూనియర్ డ్రాఫ్ట్ మెన్ గా పనిచేయడానికి శిక్షణ పొందాడు. శోభా, మరి కొందరు సైనికులతో కలిసి ఇరాక్ వెళ్ళవలసి వచ్చింది. అప్పుడు సహాధ్యోగుల సహాయంతో ఇంగ్లీషు నేర్చుకున్నాడు. అంతేకాదు; అక్కడ సుప్రసిద్ధ పాశ్చాత్య చిత్రకారులు చిత్రించిన బొమ్మలు గల పుస్తకాలు కొన్నిటిని చూడడంతో, అతనిలోని చిత్రకళాభిరుచి మళ్ళీ చివురించి బలపడసాగింది.

1923వ సం॥లో మన దేశానికి తిరిగి వచ్చాడు. అప్పుడే పెళ్ళయింది. చిత్రకారుడిగా స్థిరపడాలన్న ఉద్దేశంతో మిలిటరీ ఉద్యోగానికి రాజీనామా చేసి, లాహోర్ లో ఒక స్టూడియో ఏర్పాటు చేసుకున్నాడు. జీవితంలో ఎన్నో కష్టసమస్యలను ఎదుర్కొని ధైర్యంగా పోరాడిన శిష్ట గురువుల చిత్రాలను గీయడం మొదలు పెట్టాడు. ప్రేమ,

సాహసం నిండిన పంజాబీ కథలు కూడా ఆయన చిత్ర రచనకు ప్రేరణ నిచ్చాయి.

కొన్నాళ్ళ తరవాత ఆయన లాహోర్ నుంచి ఢిల్లీకి మకాం మార్చాడు. 1942వ సం॥లో అక్కడి నుంచి, 'ప్రిత్ లహరి' అనే పంజాబీ పత్రిక సంపాదకుడు గురుబక్ష్ సింగ్, అమృత్ సర్ - లాహోర్ లకు మధ్య రూపొందించిన 'ప్రిత్ నగర్' అనే ఆదర్శ గ్రామానికి చేరాడు. అయినా, అతడు అద్దే కాలం అక్కడ ఉండలేక మళ్ళీ లాహోర్ చేరాడు.

1947వ సం॥లో భారత పాకిస్తాన్ విభజన జరిగినప్పుడు, శోభా సింగ్ లాహోర్ లో తన అపూర్వమైన చిత్రాలతో పాటు సర్వస్వాన్ని వదిలి పెట్టి రావలసివచ్చింది. ఆయన

హిమాచల్ ప్రదేశ్ లోని కాంగ్రా లోయలో స్థిరపడి నూతన ఉత్సాహంతో చిత్రాలు గీయడం మొదలుపెట్టాడు. అప్పటికే ఆయన మంచి చిత్రకారుడుగా పేరుప్రఖ్యాతులు సంపాదించుకున్నాడు.

శోభాసింగ్ 1986వ సం॥ ఆగస్టు 21వ తేదీ కాలధర్యం చెందాడు. చిత్రకళలో ఎటువంటి శిక్షణ లేకుండానే ఆయన స్వయంకృషితో గొప్ప చిత్రకారుడుగా మన్ననలు పొందాడు. అందుకే ఆయనను 'సహజ చిత్రకారుడు' అని చెబుతారు. ఆయన గీసిన చిత్రాలలో గురునానక్, ఇతర శిక్ఖు గురువుల చిత్రాలూ; కృష్ణుడు, రాముడు మొదలైన దేవతామూర్తుల చిత్రపటాలూ అభిమానుల విశేష ఆదరణ పొందాయి.

మీకు తెలుసా?

1. జీవిస్తున్న వక్షులలోకెల్లా చాలా పెద్దది ఏది?
2. 'భారతీయ రాజ్యాంగం' ఎప్పుడు అమలులోకి వచ్చింది?
3. ఐదుభాషలు అంతర్జాతీయ భాషలుగా గుర్తింపు పొందాయి. అవి ఏవి?
4. రాష్ట్రపతి, ఉపరాష్ట్రపతి, ప్రధానమంత్రి, రాజ్యసభ అధ్యక్షుడు, లోక్ సభ స్పీకర్ వీరిలో మనదేశంలో అసలైన కార్యనిర్వహణాధికారి ఎవరు?
5. సముద్రాలలోకెల్లా చాలా పెద్దది ఏది? రెండవది ఏది?
6. 'వందేమాతరం,' 'జనగణమన' వీటిమధ్య ఉన్న తేడా ఏమిటి?
7. సాహిత్యం కోసం ప్రప్రథమంగా నోబెల్ బహుమతి పొందిన వారెవరు?
8. మనదేశంలో ఏ భాషలో ఎక్కువ పత్రికలు వెలువడుతున్నాయి?
9. 'అర్ధరాత్రిసూర్యుడి భూమి' అని ఏ దేశాన్ని అంటారు?
10. మన సంగీత వాద్యాలలో అతి ప్రాచీనమైనది ఏది?
11. ఒలింపిక్ క్రీడలు ఎన్నాళ్ళకోసారి జరుగుతాయి?
12. మనదేశంలో బానిసవంశ స్థాపకుడు ఎవరు? ఆయన ఎవరివద్ద బానిసగా ఉన్నాడు?
13. ప్రపంచంలోకెల్లా చాలా వెడల్పుయిన జలపాతం ఏది?
14. మనదేశంలో మొట్టమొదటి కథాచిత్రాన్ని ఎవరు ఎప్పుడు నిర్మించారు? చిత్రం పేరేమిటి?
15. 'థాయ్ లాండ్' పూర్వనామం ఏమిటి?
16. బుద్ధుడు ఎప్పుడు నిర్యాణం చెందాడు?
17. ప్రపంచంలోకెల్లా చాలా పెద్ద విమానదళం ఏది?

సమాధానాలు

1. బిచ్చికోట.
2. 1950, జనవరి 26.
3. జపానీస్, చైనీస్, ఫ్రెంచ్, ఇంగ్లీష్, రషియన్, స్పానిష్.
4. భారతదేశం.
5. మొదటి కథాచిత్రం - జనమలం. రెండవది - థాయ్ లాండ్.
6. మొదటి కథాచిత్రం - జనమలం. రెండవది - థాయ్ లాండ్.
7. న్యూయార్క్ - డేవిడ్ బెర్నాడ్.
8. జపానీస్.
9. బిచ్చికోట.
10. మన సంగీత వాద్యాలలో అతి ప్రాచీనమైనది ఏది?
11. ఒలింపిక్ క్రీడలు ఎన్నాళ్ళకోసారి జరుగుతాయి?
12. మనదేశంలో బానిసవంశ స్థాపకుడు ఎవరు? ఆయన ఎవరివద్ద బానిసగా ఉన్నాడు?
13. ప్రపంచంలోకెల్లా చాలా వెడల్పుయిన జలపాతం ఏది?
14. మనదేశంలో మొట్టమొదటి కథాచిత్రాన్ని ఎవరు ఎప్పుడు నిర్మించారు? చిత్రం పేరేమిటి?
15. 'థాయ్ లాండ్' పూర్వనామం ఏమిటి?
16. బుద్ధుడు ఎప్పుడు నిర్యాణం చెందాడు?
17. ప్రపంచంలోకెల్లా చాలా పెద్ద విమానదళం ఏది?

పుణ్యాత్ముడు

శివయ్య అనే అతడికి ఉన్నట్లుండి డబ్బు అవసరమయింది. ఎరిగిన వాళ్ళను ఎవర్న డిగినా లేదన్నారు. చివరకు తన బంధువైన కేశవులి నడిగాడు. ఆయన మహాపిసినారి అని పేరు.

కేశవులు, శివయ్యతో, “చూస్తూ చూస్తూ నీవంటి వాడికి అప్పెవరిస్తారు? ఇచ్చిన డబ్బు తిరిగి ఎలా వస్తుంది? నా మాట విని శ్రీపురం వెళ్ళు. అక్కడ గుణాధ్యుడనే ఒక పుణ్యాత్ముడున్నాడు. ఆయన ఎలాంటి వారి కైనా కనికరించి అప్పలిస్తాడు. ఆ డబ్బుతో నీ దశ కూడా తిరిగిపోయి బాగుపడొచ్చు,” అన్నాడు.

శివయ్య శ్రీపురం వెళ్ళి గుణాధ్యుడిని కలుసుకున్నాడు. ఆయన అతడి వివరాలన్నీ విని, మరికొన్ని ప్రశ్నలు వేసి, “అవసరాల కంటూ అప్పులు చేయడం అలవాటైతే, నువ్వీలాగే ఎదుగూ బొదుగూ లేకుండా

వుండి పోతావు. నీలో వ్యాపారానికి పని కొచ్చే తెలివి వుందని నీ సమాధానాలను బట్టి అర్థమవుతున్నది. నీకు వెయ్యి వరహాలి స్తాను. దాంతో వ్యాపారం ప్రారంభించు. ఏడాది తర్వాత మంచి లాభాల్తోస్తే నాకు రెండు వేల వరహాలు తిరిగివ్వాలి. తిరిగివ్వడానికి రెండేళ్ళు పడితే నాలుగు వేల వరహాలివ్వాలి. అలా ఏటా రెట్టింపు చేస్తూ వెళ్ళాలి. అందుకు ఇష్ట మేనా?” అన్నాడు.

చూస్తూచూస్తూ తనకు వెయ్యి వరహాలిచ్చే వాళ్ళెవరు? అందువల్ల, గుణాధ్యుడి షరతుల న్నింటికి అంగీకరించాడు శివయ్య. ఆయన ఆ ప్రకారం శివయ్య చేత పత్రం రాయించు కుని, సంతకం చేయించుకుని డబ్బిచ్చి పంపే శాడు.

గుణాధ్యుడి డబ్బులో ఏమి మహిమవుందో కానీ, సంవత్సరం తిరక్కుండా తన తిండి ఖర్చులు పోను అయిదు వేల వరహాలు పోగు

చేశాడు శివయ్య. అందులో రెండు వేలు గుణాధ్యుడి కిద్దామని అతననుకునే లోగా ఒక వ్యాపారి వచ్చి, “నీ దగ్గర అయిదు వేలుంటే నాతో చేతులు కలుపు. ఏడాది తిరక్కుండా యాభైవేలు సంపాదించే వ్యాపార మొక టుంది,” అన్నాడు.

అప్పుడు శివయ్య ఆలోచించాడు. గుణాధ్యుడికి రెండు వేలూ ఇచ్చేస్తే, తనకీ వ్యాపారంలో దొరికే పెద్దలాభం పోతుంది. యాభై వేలు సంపాదిస్తే, అందులోంచి నాలుగు వేలూ యనకివ్వడం సులభం!

శివయ్య తను కొత్తగా ప్రారంభించనున్న వ్యాపారంలో అయిదువేలు పెట్టుబడి పెట్టమన్న వ్యాపారితో కలిశాడు. ఈ వ్యాపారంలో

గుణాధ్యుడి వద్ద పెరిగే అప్పుకంటే వేగంగా శివయ్య డబ్బు పెరగ సాగింది, ఇందువల్ల, అతడు గుణాధ్యుడి అప్పు తీర్చడానికి వాయిదా వేస్తూ వచ్చాడు.

అలా అయిదేళ్ళు గడిచే సరికి, శివయ్య లక్షలకు లక్షలు గడించాడు. గుణాధ్యుడికి అతడి బాకీ ముప్పై రెండు వేల వరహాలకు పెరిగింది. ఇప్పుడు ఒక్కసారిగా అంత మొత్తం బాకీ తీర్చాలంటే శివయ్యకు మనసాప్పడం లేదు.

“వెయ్యి వరహాలకు అయిదేళ్ళలో ముప్పై రెండు వేల వరహాలివ్వమని అడిగేవాడు పుణ్యాత్ముడెలా అవుతాడు? నిజానికి సాయం పేరు చెప్పి పేదవాళ్ళను దోపిడి చేసే బంది పోటు గుణాధ్యుడు!” అనుకుని ఊరుకున్నాడు శివయ్య.

గుణాధ్యుడి కూతురుకు పెళ్ళి కుదిరింది. నగలు కొనడానికి ఆయన శివయ్య దుకాణానికి వచ్చాడు. నాలుగు వేల వరహాలకు ఒక నగను ఎంపిక చేసి ఆయన డబ్బివ్వబోగా వెంట తెచ్చిన డబ్బులో వెయ్యి వరహాలు తక్కువయ్యాయి. పరిస్థితి గమనించి శివయ్య ముఖం చాటేశాడు. అయితే, పనివాడితో మాత్రం గుణాధ్యుడిని మర్యాదగా చూడమనీ, డబ్బుతో నిమిత్తం లేకుండా నగను ఆయనకు ఇచ్చేయమనీ చెప్పాడు.

పనివాడు గుణాధ్యుడితో, “అయ్యా! మా అయ్యగారు హఠాత్తుగా పని తగిలి బయటకు

వెళ్ళారు. ఈ నగ తమదిగా భావించండి. తోచిన డబ్బిచ్చి వెళ్ళండి. ఇది అయ్యగారి ఆజ్ఞ నాకు!” అన్నాడు.

గుణాధ్యుడు తటపటాయిస్తూ, “తెచ్చిన డబ్బంతా ఖర్చయింది. నాకింకా అవతల చాలా ఖర్చులున్నాయి. నగకు గాను ఇంకా ఇవ్వవలసిన వెయ్యివరహాలూ చెల్లించడానికి, నాకింకా నాలుగైదు రోజులు గడువు కావాలి!” అన్నాడు.

“అయ్యా! దానిదేముంది. మీ ఇష్ట ప్రకారమే చెయ్యండి. అయినా అయ్యగారూ తమకు బాకీ వున్నారట కదా,” అన్నాడు పనివాడు వినయంగా.

“అది వేరు. దానికి నేను వడ్డీ తీసుకుంటాను. అదెంత ఆలస్యమైతే అంత లాభం

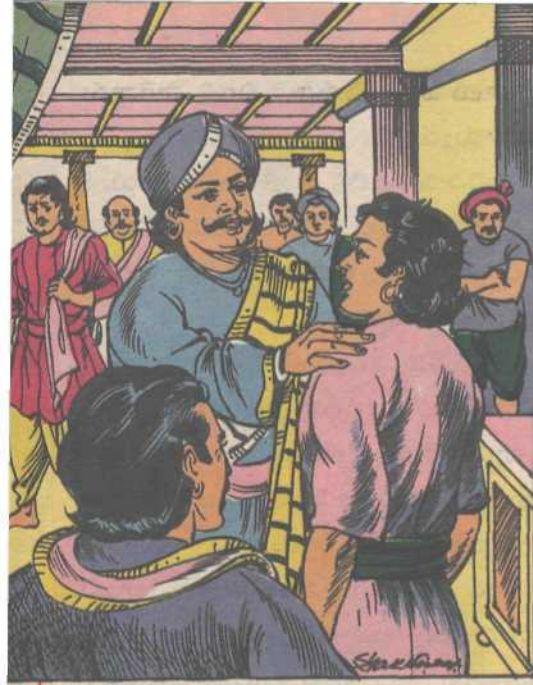
నాకు. దీనికి నేను వడ్డీ ఇవ్వను,” అన్నాడు గుణాధ్యుడు.

పనివాడన్నింటికి అంగీకరించి, ఆయన వద్ద మూడు వేల వరహాలు తీసుకుని నగ ఇచ్చి పంపాడు. తర్వాత శివయ్య వచ్చాక జరిగింది చెప్పాడు.

అది విన్న శివయ్య, “ఈ గుణాధ్యుడు తన బాకీలో అసలు రాబట్టుకునేందుకు వచ్చాడన్నమాట. అంతా నాటకం. అంత మొత్తంలోనూ సరిగ్గా వెయ్యి వరహాలే తక్కువ కావాలా?” అనుకున్నాడు.

ఇది జరిగిన రెండు రోజులకు అనుకోకుండా పెద్ద జబ్బు చేసి గుణాధ్యుడు మరణించాడు. అది తెలిసి శివయ్య మనసులో ఎంతగానో సంతోషించి, “ఆయనకు డబ్బు

తిరిగి ఇవ్వలేదన్న బాధ లేకుండా, వెయ్యి వరహాలూ మొన్ననే ఇచ్చెయ్యడం జరిగిపోయింది. అంతే ఇవ్వడం న్యాయంకూడా!” అనుకున్నాడు.

గుణాధ్యుడికి కర్మ చేసి, సంతర్పణకు చుట్టుపక్కల ఊళ్ళలోని ప్రముఖులందరికీ కబురు పంపాడాయన పెద్దకొడుకు. శివయ్య కూడా వెళ్ళాడు. అక్కడ అంతా ఆయన నిస్వార్థపరుడనీ, మహాపుణ్యాత్ముడనీ, అందు వల్లనే అంత త్వరగా అనాయాసంగా మరణించాడనీ చెప్పుకుంటూంటే, శివయ్య లోలోపల నవ్వుకుని, “ధనాశతో అప్పలిచ్చి అసహాయులనుంచి పెద్ద వడ్డీలు గుంజేవాడి గురించి జనంఎలాచెప్పుకుంటున్నారో!” అనుకున్నాడు.

ఇంతలో గుణాధ్యుడి పెద్ద కొడుకు, “మా నాన్నగారు ఎందరికో సాయం చేశారు. కొందరికి అప్పలిచ్చారు. ఈ డబ్బు వ్యవహారాలన్నీ ఒక పుస్తకంలో రాసి వుంచారుట. అందులోనే ఆయనవీలునామాకూడా వుంది. అది కనిపించడం లేదు. దానికోసం వెతుకుతున్నాను,” అన్నాడు.

అప్పుడు శ్రీపురం గ్రామాధికారి, “ఆ పుస్తకం, వీలునామా ఆయన తన ఇనప్పెట్టెకున్న రహస్యపుటరలో దాస్తాడని నాకు తెలుసు. నీకు దాన్ని చూపిస్తాను!” అని, ఆ రోజు మంచిరోజు కాదు కాబట్టి, ఆ అరసు తెరిచి పుస్తకం తీయడాన్ని మర్నాటి వరకూ వాయిదా వేయమని సలహా ఇచ్చి అక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

ఇది వింటూనే శివయ్యకు గుండెల్లో రాయి పడింది. ఆ పుస్తకం బయట పడితే చాలా డబ్బు గుణాధ్యుడి కుటుంబానికి గుమ్మరించాల్సి వస్తుంది.

శివయ్యేకాదు, అలాంటి వాళ్ళింకా నలుగురు వ్యాపారులున్నారక్కడ. వారిలో ఒకడు గుణాధ్యుడికి దాదాపు లక్ష వరహాల పైగా బాకీ వున్నాడు.

ఈ అయిదుగురు వ్యాపారులూ కలిసి పథకం వేసి, ఒక మనిషిని నియమించి గుణాధ్యుడింటికి పంపారు. వాడు రాత్రికి రాత్రి వెళ్ళి, గుణాధ్యుడి పెద్ద కొడుకును కత్తి చూపి బెదిరించి ఇనప్పెట్టెలోని రహస్య

పుటరలోంచి గుణాధ్యుడి లెక్కల పుస్తకాన్ని తీయించాడు. తర్వాత దాన్ని శివయ్యకూ, అతడి స్నేహితులకూ అందజేసి, వాళ్ళిచ్చిన బహుమతిని పుచ్చుకుని సంతోషంగా వెళ్ళి పోయాడు.

ఆ పుస్తకాన్ని తగులబెట్టాలని, ఆ అయిదుగురూ అనుకున్నారు. కానీ తమ బాకీల గురించి ఆయన ఏమి రాశాడో తెలుసుకుండా మున్న కుతూహలంతో దాన్ని తెరిచారు. అందులో ఇలావుంది:

“నేను సామాన్యులకు అప్పు పేరు చెప్పి డబ్బిస్తూంటాను. దానంగా అంటే, అవసరం పున్నా లేకపోయినా అంతా డబ్బు కోసం ఎగబడతారని నా భయం. డబ్బుతో పాటు వారివారికి తగిన సలహాలు కూడా ఇస్తాను. నా డబ్బు, నే నిచ్చిన సలహాలతో చాలా మంది బాగుపడ్డారు. వాళ్ళు డబ్బు నాకు తిరిగిస్తే, దాన్నిలాంటి పుణ్యకార్యాలకే వినియోగిస్తాను. అందులో నుంచి సొంతానికి డబ్బు వాడను. వాళ్ళివ్వక పోతే వూరుకుంటాను. వాళ్ళ చేత రాయించుకున్న ఆ

పత్రాలు వాళ్ళు వెళ్ళగానే చించి పారేస్తాను. నా పెద్ద కొడుకు కూడా ఇదే పద్ధతిలో నాలాగే జీవితం గడిపితే నాకెంతో సంతోషంగా వుంటుంది.”

ఇది చదివి వ్యాపారులైదుగురూ తెల్లబోయారు.

ఆ పుస్తకంలో ఆ తర్వాత ఆయన తీర్పు వలసిన బాకీల వివరాలున్నాయి. అందులో ఆఖరున శివయ్యకు వెయ్యి వరహాలు బాకీ వున్నట్లుంది. ఇది రాశాకే ఆయన చని పోయాడు.

గుణాధ్యుడిని అంతా పుణ్యాత్ముడని ఎందుకంటారో శివయ్యకూ, అతడి స్నేహితులకూ అప్పుడర్థమయింది. వాళ్ళా పుస్తకాన్ని మళ్ళీ రహస్యంగా గుణాధ్యుడింటికి చేర్పించారు. తామెంతెంత బాకీ వున్నదీ కచ్చితంగా లెక్క కట్టి, గుణాధ్యుడి పెద్ద కొడుక్కు బాకీలు తీర్చేశారు.

ఆ తర్వాత గుణాధ్యుడి పెద్ద కొడుకుతో పాటు శివయ్య కూడా ఆయన అడుగుజాడల్లో నడిచాడు.

మరుగుజ్జు పెళ్ళి

పూర్వం పొట్టిలంక అనే గ్రామంలో, చుక్కడనే మరుగుజ్జు వుండేవాడు. వాడు అతి పొట్టిగా వికారంగా కనిపించేవాడు. అయినా, వాడెలాంటి అడవి ఏనుగునైనాసరే మచ్చిక చేసి, మహారాజు గారి గజశాలకు ఏనుగులమ్మేవ్యాపారులకు సాయం చేసేవాడు.

దేశాన్నేలే మహారాజు ఒకసారి స్వయంగా వాడి నేర్పు చూసి చాలా సంతోషించి, “ఒక మారుమూల కుగ్రామమైన పొట్టిలంకలో పుట్టిన నువ్వు, నాదేశ పౌరుడివైనందుకు గర్విస్తున్నాను. శాపగ్రస్తుడైన నలమహారాజులాగా, నువ్వు కారణజన్ముడివై వుండాలి! నువ్వు అన్ని విధాలా నా ఆస్థానంలో వుండవలసిన వాడివి. నా గజశాలను పర్యవేక్షించే ప్రధానాధికారిగా నిన్ను నియమిస్తున్నాను,” అన్నాడు.

అంతే! మరుగుజ్జు చుక్కడు మహారాజు గారి గజశాల ప్రధానాధికారి అయిపోయాడు. ఇప్పుడు చుక్కడికి ఏలోటూ లేదు. భయభక్తు

లతో మెలిగే ఉద్యోగులు వాడి చేతికింద చాలామంది వున్నారు. అయినా వాడు తన ఆకారంగురించి న్యూనతపడడం మానలేదు.

మహారాజు, వాడెప్పుడూ మందకొడిగానూ, నిరుత్సాహంగానూ వుండడం గమనించి, “నీకు కొలువులో మంచి ఉద్యోగం వుంది. ఏనుగులను మచ్చిక చేయడంలో నీకున్న నేర్పు చూసి, ప్రజలందరూ అబ్బురపడిపోతున్నారు. అయినా, నీవు చలాకీగా, సంతోషంగా వుండడం లేదంటే, బహుశా నీకొక తోడు అవసరం అని నేను భావిస్తున్నాను. త్వరగా పెళ్ళి చేసుకో!” అని చెప్పాడు.

చుక్కడు బలవంతాన నవ్వు తెచ్చుకుని, “మహారాజా! తమ ఔదార్యం వల్ల, నా నేర్పుకు తగ్గ ఉద్యోగం సంపాదించుకోగలిగాను,” అని క్షణంతో, “క్షమించాలి, మహారాజా! పెళ్ళి చేసుకోమనడంలో తమరు నన్ను హేళన చేస్తున్నారని అనే సాహసం, నాకు లేదు,” అన్నాడు.

చుక్కడి మాటలకు రాజు నొచ్చుకుని, “నేనన్నదాంట్లో అవహేళన ఏమీలేదు. ప్రతి జీవికీ తనకంటూ ఒకతోడు అవసరం. నీకు ఒక చక్కటికన్యతో పెళ్ళి చేయిస్తాను,” అన్నాడు.

మరుగుజ్జు చుక్కడు, రాజుకు నమస్కారం చేసి మౌనంగా పూరుకున్నాడు.

ఇప్పుడు చుక్కడి పెళ్ళి గురించి మహారాజు ఆలోచనలో పడ్డాడు. నిజానికి వాడి ఆకారం చూసి పెళ్ళి చేసుకునే అమ్మాయికి గొప్ప త్యాగబుద్ధి వుండాలి. రాజు బాగా యోచించి, చివరకు ఒక చాటింపు వేయించాడు: చుక్కణ్ణి పెళ్ళి చేసుకునేందుకు ఒప్పుకునే అమ్మాయి తండ్రికి, రాజు అతడు కోరుకున్న చోట సుక్షేత్రమైన మాగాణి, భవంతి, భత్యము ఇస్తాడు.

చాటింపు విని, పెళ్ళి కావలసిన ఆడపిల్లల తల్లిదండ్రులు చాలామంది, చుక్కడు అల్లుడవడం వల్ల పట్టబోయే మహాయోగానికి ఆశపడి ఆత్మవంచనచేసుకోబోయారు కాని, కూతుళ్ళు ఒప్పుకోనందున కొందరూ, సాటి బంధువుల ఈ సడింపుల వల్ల కొందరూ, ఆ ప్రయత్నం మానుకున్నారు.

చిట్టచివరకు రాజుగారి పరిశీలనకు ముగ్గురమ్మాయిలు వచ్చారు. అందులో ఇద్దరు సాధారణమైన అందగత్తెలు. మూడోది చుక్కడిలాగే మరుగుజ్జు.

రాజు ముగ్గురినీ విడివిడిగా పిలిచి, “రాజు నన్న జంకూకొంకూ లేకుండా నిర్భయంగా, మీ అభిప్రాయాలు చెప్పండి!” అన్నాడు.

ఇందుకు మొదటి అమ్మాయి, “మహారాజా! నన్ను, నా సవతితల్లి రాచి రంపాన పెడుతున్నది. మా నాన్న ఆమె పట్ల దాసాను దాసుడుగా ప్రవర్తిస్తాడు. ఆమె నన్ను ఒక ముసలివాడికిచ్చి పెళ్ళి చేయాలని ప్రయత్నిస్తున్నది. ఇలాంటి సమయంలో మీ చాటింపు ఆమెకు వరంలా తోచింది. ఏమైనా, నేను రాజాజ్ఞ పాటించడానికి సిద్ధంగా వున్నాను,” అన్నది.

“ఒకవేళ నేను, నీకు చక్కటి వరుణ్ణి చూస్తే, ఈ మరుగుజ్జును వదిలేస్తావా?” అని అడిగాడు రాజు.

“నేను రాజాజ్ఞ పాటించడానికి సిద్ధంగా వున్నాను!” అన్నదా అమ్మాయి విరక్తగా.

ఇక రెండో అమ్మాయి తండ్రి చాలా పేద వాడు. ఈ అమ్మాయి తర్వాత పెళ్ళి కావలసిన ఇంకా ఇద్దరాడపెల్లలున్నారు. ఆ అమ్మాయి తను మరుగుజ్జును పెళ్ళాడడం వల్ల, తన కుటుంబ సభ్యులు ఎక్కువ సుఖపడతారన్న భావాన్ని వ్యక్తం చేస్తూ; రాజు తన తండ్రికి ఇంకా ఎక్కువ కానుక లివ్వాలని కోరింది.

రాజు, మరుగుజ్జు అమ్మాయితో, “నేను తలచుకుంటే ఏమైనా చెయ్యగలను! చుక్కడికి అందమైన అమ్మాయినిచ్చి పెళ్ళి చేసినట్లే, నీకు స్వయంవరం ఏర్పాటు చేసి, రాజ్యం లోని అందమైన యువకులందరినీ రావలసిందిగా శాసించి, వాళ్ళల్లో నువ్వు కోరిన యువకుడితో రంగరంగ వైభోగంగా పెళ్ళి జరిపిస్తాను. నువ్వు చుక్కడిలాంటి మరుగుజ్జును పెళ్ళి చేసుకోవడం, నాకిష్టంలేదు. చక్కని రూపం ముందు మంచితనం, తెలివితేటలూ, నేర్పరితనం లాంటవి గుడ్డిగవ్వ విలువ చెయ్యవని, నీకు తెలిసినదే గదా!” అన్నాడు.

మరుగుజ్జు అమ్మాయి వంగి తన పొట్టి చేతులతో రాజుకు నమస్కారం చేసి, “మహా

రాజా! రాజాజ్ఞతో నాకు నవమన్నధుడిలాంటి యువకుడితో పెళ్ళి జరిపించగలరు. కానీ మనసుల్నికలవలేరు. నేనుచుక్కయ్యహోదాకు తగిన భార్యను కాక పోయినా, ఆయన మనసెరిగి ప్రవర్తించగలదాన్ని!” అన్నది.

రాజు, మరుగుజ్జు అమ్మాయి మాటలకు చాలా సంతోషించాడు. ఆయన మర్నాడు చుక్కడిని పిలిచి, “నీ హోదా చాటున నీ మరుగుజ్జు తనాన్ని మరచి పోదామని ప్రయత్నించే అమ్మాయి కన్న, నీ మనసెరిగి ప్రవర్తించే మరుగుజ్జు అమ్మాయినే, నీతో పెళ్ళికి ఎంపిక చేద్దామనుకుంటున్నాను. కాదంటే - మిగిలిన ఇద్దరమ్మాయిలలో, ఒకమ్మాయిని నువ్వు కోరుకోవచ్చు!” అన్నాడు.

మరుగుజ్జుచుక్కడు తటవటాయించుకుండా, మరుగుజ్జు అమ్మాయినే కోరుకున్నాడు. రాజు వాళ్ళిద్దరికీ పెళ్ళి జరిపించాడు.

తర్వాత ఆయన, దుర్భర పరిస్థితుల కారణంగా, మరుగుజ్జును చేసుకునేందుకు వచ్చిన ఇద్దరమ్మాయిలకూ తగిన వరులను చూసి ఘనంగా పెళ్ళిళ్ళు చేశాడు.

పతిహామమన

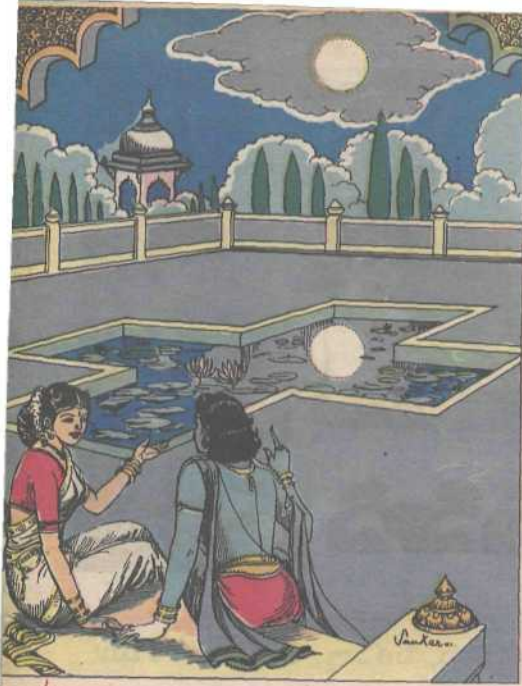
అంజనాదేవి చేసిన ఘనమైన అతిథి సత్కారాలు పొంది, విందు ఆరగించిన తరవాత, రాముడితో వచ్చిన వారందరూ తిరిగి అయోధ్యకు వెళుతున్నారు.

దారిలో సీత, యశోధరతో, “చూశావా! నేను ముందే చెప్పానుగదా! నీ భర్తకు ఎటువంటి భయమూ ఉండదని. హనుమంతుడి శరణు పొందిన యయాతి చరితార్థుడైనాడు!” అని అన్నది.

దానికి యశోధర కృతజ్ఞతతో సీతను చూస్తూ, “అంతా, మీ సీతారాముల అనుగ్రహమే కదమ్మా! హనుమంతుని హృదయంలో రామునితోబాటు నీవు కూడా మాకందరికీ కనిపించావు, మా కన్నులు ధన్యమైనాయి!” అన్నది.

“ఔను, సీతమ్మా, మేమూ చూశాము!” అంటూ ఆనందోత్సాహాలతో చంద్రాంగదుడూ, చంద్రముఖీ కూడబలుకుతూ చప్పట్లు చరిచారు. యశోధర వారిని ఉష అని వారించి, తన పిల్లలను మమతగా చూస్తూన్న సీత ముఖాన్ని చూసి, “అమ్మా! త్వరలో నీవు సంతానవతివి అవుతావు? నీ ముఖంలో మాతృకళ దివ్యంగా కనిపిస్తున్నది,” అన్నది.

సీత సిగ్గుపడుతూ, చిన్నగా నవ్వుతూ యశోధరతో, “వయసులో పిన్నదానివిగా కనిపిస్తున్నా, ఇలాంటి రత్నాలవంటి పిల్లల్ని కన్నందుకు నా కంటే నీవు గొప్ప దానివి; అదృష్టవంతురాలవు. నీ మాటలు ఆశీర్వాదాలుగా భావిస్తున్నాను!” అన్నది.

ఆ విధంగా పల్లకిలో వాళ్లు ముచ్చటించుకుంటూండగా అయోధ్యకు చేరారు. యయాతి సకుటుంబంగా రాముడి అతిథిగా ఉన్నాడు. సీత యశోధరతో సంతోషంగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ, ఆమె పిల్లలతో ఆట పాటలతో ముచ్చట తీర్చుకున్నది. పిల్లలిద్దరూ 'అమ్మా! అమ్మా!' అంటూ చుట్టుకొని తిరుగుతూ ఉంటే ఆమె ఆనంద తన్మయురాలైంది.

కొన్నాళ్ళ తర్వాత యయాతి సీతారాముల వద్ద శలవు తీసుకొని భార్య, బిడ్డలతో తన రాజ్యానికి వెళ్లాడు.

ఒక పూర్ణిమనాటి సాయంకాలం సీతతో రాముడు అంతఃపురోద్ఘానవనంలో విహ

రిస్తున్నాడు. అప్పుడే చంద్రోదయమవుతున్నది. రాముడు సీతతో, "జానకీ! అటు చూడు!" అని చూపించాడు.

సీత, "తూర్పుదిశ అనే కౌసల్యాదేవికి రామచంద్రుడు ఉదయిస్తున్నాడు!" అని అన్నది.

రాముడు, "కాదు, సీతాదేవికి అటువంటి చంద్రోదయమే త్వరలో అవుతుంది, అని తూర్పుదిక్కు మనకు జ్యోస్యం చెబుతోంది," అన్నాడు.

"ఆ చంద్రుడు రామచంద్రుడి లాగే ఉంటాడని కూడా చెబుతున్నది కదూ?" అన్నది సీత.

"ఆ చంద్రుడు జానకీదేవిని పోలి ఉంటాడని అంటున్నది!" అన్నాడు రాముడు మందహాసంతో.

ఇద్దరూ ఆనందంగా నవ్వుకున్నారు. వారు కూర్చున్న చంద్రశిలా వేదిక దాపునే ఉన్న చిన్న కొలనులో రెండు కలువలు జంటగా వికసిస్తున్నవి. చూడముచ్చటగా ఉన్నవాటిని కొంతసేపు పడేపడే చూస్తూ గడిపి సీత అక్కడి నుంచి లేచి రాముడితో అంతఃపురంలోకి వెళ్ళింది.

కొంత రాత్రి గడిచాక సీత ఒకసారి ఇవతలకు వచ్చి మేడ మీద నుంచి ఉద్యానవనం కలయజూసింది. పున్నమి వెన్నెల నిండుగా ఉన్నది. దాపున ఉన్న ఆ చిన్న కొలనులో

వెన్నెల మిలమిలా మెరుస్తున్నది. ఆ ప్రశాంత వాతావరణంలో అందమైన కలువలు రెండూ తెల్లగా నక్షత్రాల్లా మెరుస్తూ కనిపించాయి సీతకు.

.....

గంధమాదన పర్వతం మీద హనుమంతుడు జపతపాలతో గడుపుతుండగా, ఎంతకాలమైందో తెలీకుండానే చాలా ఏళ్ళు దొర్లిపోయినై. ఒకనాడు అయోధ్య నుంచి రాముడి ఆప్త ఆంతరంగికుడూ, వయోవృద్ధుడూ అయిన భద్రుడు వచ్చి, “రాముడు నిన్ను రమ్మంటున్నాడు!” అని హనుమంతుడికి చెప్పాడు.

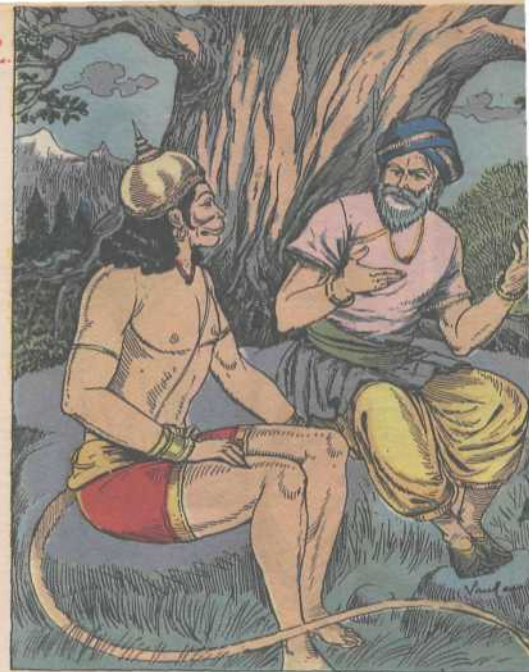
భద్రుడు చాలా విచారంగా కనిపించాడు. “ఏమి జరిగింది? అయోధ్యలో జరిగిన విశేషాలేమిటి?” అని హనుమంతుడు అతన్ని అడిగాడు.

భద్రుడు పెద్దగా నిట్టూర్చి, “అంతా జరిగిపోయింది....” అన్నాడు.

“ఏమిటి నీవంటున్నది? వివరంగా చెప్పు!” అన్నాడు హనుమంతుడు.

“క్లుప్తంగా చెబుతాను విను!” అంటూ భద్రుడు జరిగినది ఇలాగ చెప్పాడు:

ఒకనాడు ఋషులను కూడా వెంట బెట్టుకుని బ్రాహ్మణుల గుంపాకటి, రాముడి దగ్గిరికి వచ్చింది. శంబుకుడు అనే శూద్రుడు వేదాధ్యయనం చేసి తపస్సు చేస్తూన్న

కారణంగా ధర్మహాని కలిగిందనీ, అందువల్ల తమ బాలుడొకడు హఠాత్తుగా అకాలమరణం పొందాడనీ, వెంటనే శంబుకుణ్ణి వధిం చాలనీ వాళ్ళు, రాముడిని ఆజ్ఞాపిస్తున్నట్లుగా చెప్పారు.

అన్ని వర్గాలవారినీ తృప్తిపరుస్తూ రాజ్యపాలన చేయాలనే దీక్ష పట్టిన రాముడు వెళ్ళి, సాధు జీవనం గడుపుతూ తలక్రిందుగా తపస్సు చేస్తూన్న శంబుకుణ్ణి నరికాడు. అప్పుడు శంబుకుడి భార్య కపిల రాముడితో, “ఓ రాజా! నీకు ఏదో అనర్థం రాబోతూన్నది! దానికి సూచనగా ఇంతటి దారుణం చేశావు!” అని హెచ్చరించి, ప్రాణాలు విడిచింది.

అది జరిగిన కొద్ది రోజుల తర్వాత ఒకనాటి రాత్రి రాముడు, భద్రుడు కూడా వెంటరాగా మారువేషాలతో వేగు తీరుగుతూ అయోధ్య చివర ఒక రజకవాడ సమీపానికి వచ్చారు. అక్కడ ఆలుమగల తగువు జరుగుతున్నది.

ఎక్కడికో వెళ్ళి కొన్నాళ్ళుండి వచ్చిన పెళ్ళాన్ని ఒక రజకుడు చావబాది ఇంటి గుమ్మం తొక్కినియ్యలేదు. రక్తం చిమ్ముతున్న విషు చూపుకుంటూ రజకస్త్రీ భోరున వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ, “ఆ సీతను రాముడంతటి మారాజే ఏలగాలేంది నువ్వేనా మహా మగాడివి?” అని అన్నది. తప్పకాగి తూలుతూన్న రజకుడు ఓండ్ర పెట్టినట్టుగా, “రాజును గదా,

అడిగే వాడెవడూ, అనేవాడెవడూ అని అన్నాళ్ళు లంకలో పరాయివాడి దగ్గిరున్న దాన్ని తెచ్చుకుని సిగ్గుమాలి కులకడానికి నేను వెర్రి రాముణ్ణి కాను,” అని అందరి ముందూ అరిచాడు.

దాని ఫలితంగా రాముడు సీతను అరణ్యంలో విడిచిరమ్మని లక్ష్మణుడికి ఆజ్ఞాపించాడు. అప్పుడు సీత నిండుచూలాలు. ఆ ముందటి రోజునే సీత తనకు ముని పల్లెలకు వెళ్ళి మునిపత్నులతో ముచ్చటగా గడిపి రావాలని కోరికగా ఉన్నదని రాముడితో చెప్పింది. ఆ నెపంతోనే లక్ష్మణుడు అన్న రాముడి ఆజ్ఞానుసారం, సీతను రథంలో తీసుకువెళ్ళి అడవిలో విడిచి వచ్చాడు.

సీతను త్యజించి రాముడు నిద్రాహారాలు మాని కృంగిపోవడం భద్రుడు చూడలేక పోయాడు. భద్రుడు చిన్నతనంలో రాముణ్ణి ఎత్తుకొని తిప్పి లాలించి ఆడించినవాడు. పసిరాముడు చందమామను ఇమ్మని మారాంపెట్టినప్పుడు అద్దం ఇచ్చి చందమామను చూపినప్పుడు తన ముఖాన్నీ, చంద్రబింబాన్నీ కలిపి అందులో చూస్తూ రాముడు ముద్దు ముద్దుగా రామ-చంద్రుడు అని పలికాడు. అప్పుడు భద్రుడు రాముడి పక్క తన ముఖాన్ని పెట్టి, మరి ఇప్పుడో? అని అడిగితే, రామ-భద్రుడు అని మరింత

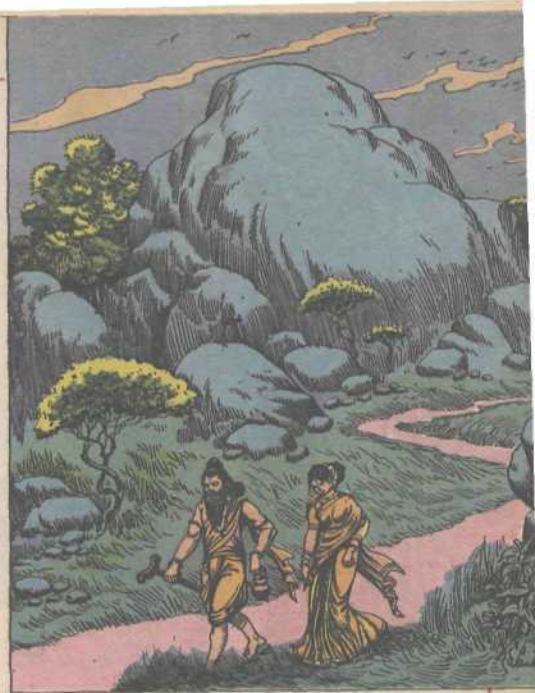
ముద్దుగా అన్నాడు రాముడు. అప్పట్నుంచీ రాముడికి రామచంద్రుడు, రామభద్రుడు అనే పేర్లు వచ్చాయి. రాముడితో అలాంటి అనుబంధము ఉన్న భద్రుడికి ఆ రజకుణ్ణి పట్టి చిత్రవధ చేయాలనిపించి, రజకవాదకు వెళ్లి వాడిని గురించి విచారించాడు.

“అంతమాట అన్నందుకు మేమే వాణ్ణి పట్టి ఉతికేద్దామని పట్టుకోబోతే వాడు దొరక్కుండా పారిపోయాడు! వాడి పెళ్లామూ కనిపించలేదు!” అని అక్కడివాళ్ళు భద్రుడితో చెప్పారు.

లక్ష్మణుడు విడిచి వెళ్ళాక సీత నదీ ప్రవాహంలో కొండ రాతి మీదినుంచి దూక బోతుండగా వాల్మీకి మహాముని వారింది తన ఆశ్రమానికి తీసుకెళ్లాడు. సీత ఇద్దరుమగ కవల బిడ్డలను కన్నది. కుశుడు, లవుడు అని వారికి పేర్లు పెట్టి, వాల్మీకి విద్యాబుద్ధులు నేర్పాడు; తాను రచించిన రామాయణ కథను గానం చేయడం కూడా నేర్పాడు. సీత వాళ్ళకు విలువిద్య నేర్పింది.

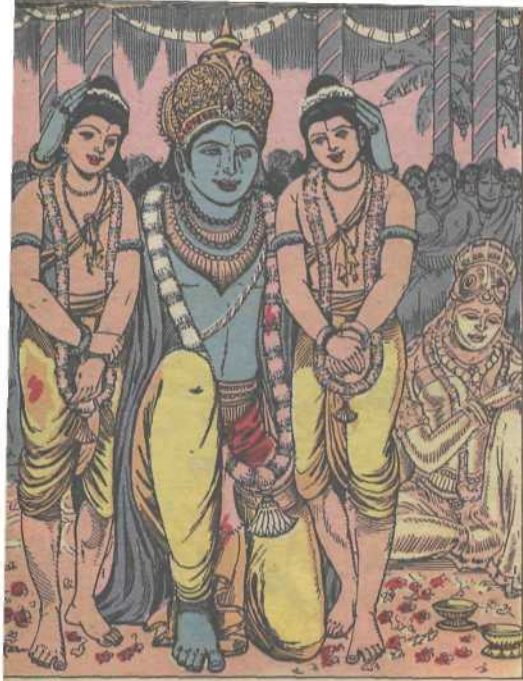
ఒకనాడు కుశలవులు రామాయణంలో రాముడెలాఉంటాడో, తమ తల్లిపేరే గల సీత ఎలాంటిదో చూడాలన్న ఉత్సాహంతో అయోధ్యా నగరానికి రామకథను పాడుతూ వెళ్ళారు.

రాముడు సీతను కొంత మరిచిపోవడానికి వసిష్ఠుడు మొదలైన పెద్దలు

ఆలోచించి, రఘువంశ రాజులందరూ చేసినట్లే లోకకళ్యాణం నిమిత్తం అశ్వమేధ యాగాన్ని చేయవలసిందని రాముడికి ఆదేశించారు. బంగారంతో మలచిన సీత విగ్రహాన్ని పక్కనుంచుకుని రాముడు అశ్వమేధ యాగాన్ని ప్రారంభించాడు. అదే రోజున మునిబాలకులమని చెప్పుకొంటూ లవకుశులు రామాయణం పాడుతూ అయోధ్యా నగరం వీధులు తిరుగుతూ వస్తున్నారు. లక్ష్మణుడు వాళ్ళను చూసి ఆశ్చర్యపడి వాళ్ళే వరై ఉండవచ్చునో కొంత అంచనాకట్టి రాజమందిరానికి తీసుకువెళ్ళాడు.

రాజప్రాసాదంలో కుశలవులు సీత అగ్నిప్రవేశ ఘట్టాన్ని కన్నులకు కట్టేలాగ

తీసి తిన్నగా వెళ్లి వాల్మీకి ఆశ్రమ సమీపాన్ని చేరింది. గుర్రం నుదుట ఉన్న బంగారు బాసికం చదివి, అది రాముడి యాగాశ్వంగా గుర్తించి దాన్ని పట్టి చెట్టుకు కట్టివేశారు లవకుశులు.

గుర్రాన్ని విడిపించడానికి వెళ్ళిన శత్రుఘ్ను, భరత, లక్ష్మణులు కుశలవులతో యుద్ధం చేసి మూర్ఛపోయారు. రాముడు వెళ్ళి యుద్ధం చేశాడు.

కుశలవులు తమ తల్లి మహాసాధ్వీ అని ప్రతిజ్ఞ చెప్పి విడిచిన బాణాలు తగిలి కింద పడి రాముడు మూర్ఛపోయాడు. సీత వచ్చి రాముడి పాదాలు తాకి తెలివి తెప్పించింది.

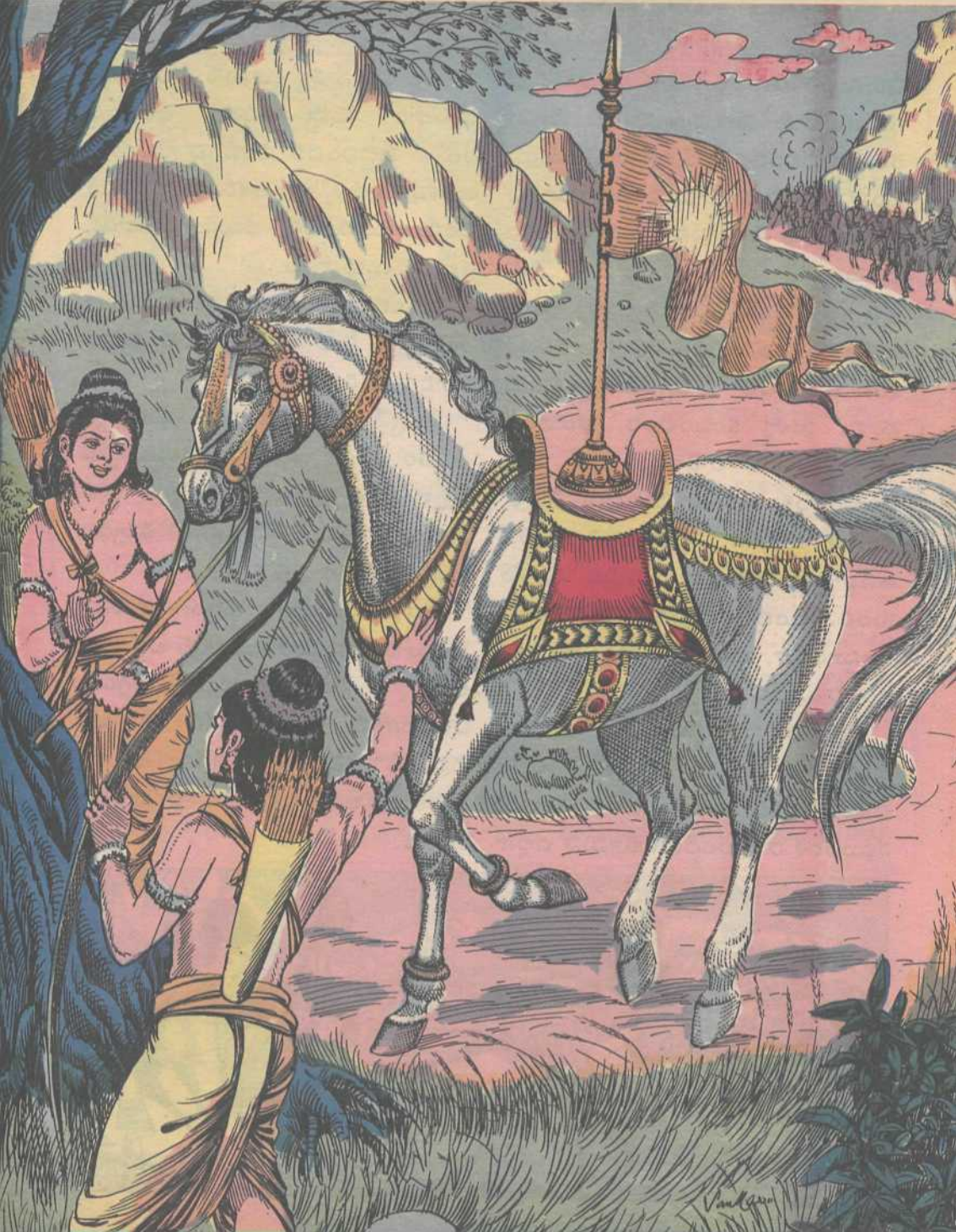
సీత ఎంతో పవిత్రురాలనీ, రాణిగా అయోధ్యకు తీసుకు వెళ్ళమనీ వాల్మీకి రాముడికి చెప్పాడు.

అందుకు రాముడు సీత ఆ విధంగా శపథం చేసి పౌరులను మెప్పించితే బాగుంటుందని అన్నాడు.

సీత అయోధ్యకు వచ్చి కుమారులను రాముడికి అప్పగించి, “నా పవిత్రతకు నిదర్శనంగా భూదేవి నన్ను స్వీకరించునాగాక!” అని పలికిన వెంటనే భూమి కంపించింది. దిక్కులు చీకట్లు కమ్మాయి. మెరుపులు మెరిశాయి. ఉరుములు రిమ్మాయి. అయోధ్యా పౌరులు ఇళ్ళ బయటకు వచ్చి కోలాహలంగా

పాడి వినిపించారు. అక్కడ ఉన్న కౌసల్య మొదలైన అంతఃపుర స్త్రీలూ, యాగం చేయిస్తున్న పెద్దలూ, పరివారమూ పుర ప్రముఖులూ అంతా కన్నీరు కారుస్తూ స్వర్గ సీతను చూసి చేతులు జోడించి కళ్ళ కద్దుకున్నారు. రాముడు వాళ్ళు మునిబాలురనుకుంటూనే తెలియరాని ఆనందంతో వాళ్ళను దగ్గరకు తీసుకొని ముద్దాడి, అనేక కానుకలూ, విలువయిన చీనాంబరాలూ ఇచ్చి పంపాడు.

యాగ ప్రారంభ క్రియలన్నీ పూర్తయ్యాక రఘువంశ సూర్యపతాకంతో అలంకరించబడ్డ యాగాశ్వం స్వేచ్ఛగా స్వైరవిహారం చేయడానికి విడిచిపెట్టబడింది. ఆ గుర్రం దోడు

పరుగులెత్తి అందరూ సీత ఉన్న చోట గుమిగూడారు. సీత నిల్చున్నచోట భూమి రెండుగా చీలింది. అందులోంచి మణిమయ సింహాసనం మీద కూర్చుని ఉన్న భూదేవి వచ్చింది. ఆ సింహాసనాన్ని నాగకాంతలు మోస్తున్నారు. భూదేవి సింహాసనం దిగి, తల్లి బిడ్డను తీసుకున్నట్లుగా రెండు చేతులతో సీతను ఎత్తుకొని సింహాసనం మీద తన ఒడిలో కూర్చుండ బెట్టుకొంది. భూమి మళ్ళా కంపించింది. అయోధ్యా నగరం ఊగిన లాడింది, కాని ఒక్క ఇంటి పెంకు అయినా రాలలేదు. సీతతో భూదేవి లోపలికి వెళ్లిపోయింది. చీలిన ఆనవాల్లైనా లేకుండా భూమి మూసు కుంది. అందరూ కర్రగట్టి కళ్ళప్పగించి చూస్తూండగా, అంతా రెప్పపాటు కాలంలో జరిగిపోయింది.

రాముడు ఆగ్రహంతో భూమిని చీలుస్తానని వింటికి బాణాన్ని సంధించాడు. అప్పుడు ఆకాశం నుంచి, “రామా! రఘువంశ రాజులందరూ భూమిని చల్లగా

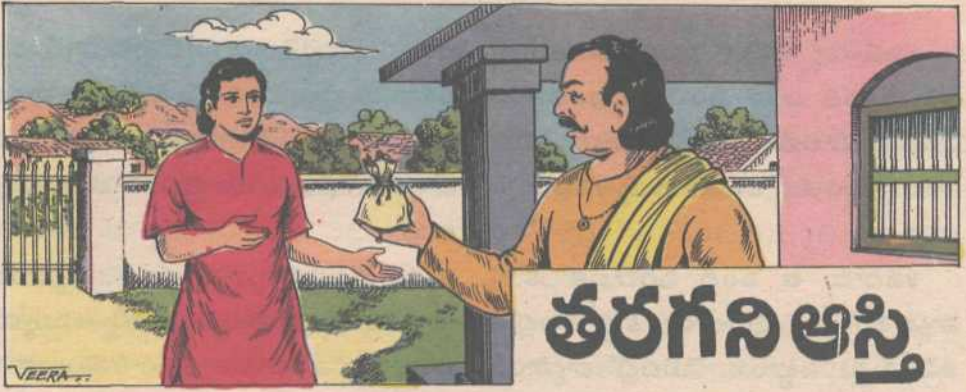
పాలించారు, నువ్వు భూమిని చీలుస్తావా? చేతులారా నువ్వే శపథం చేయించి సీతను పుట్టనింటికి పంపించి ఎందుకు ఆవేశపడతావు?” అని అశరీరవాణి వినిపించింది. రాముడు ఎత్తిన ధనుస్సు దించాడు, తల దించుకున్నాడు.

రాముడు లవకుశులను యువరాజులుగా సింహాసనం మీద కూర్చుండ బెట్టి, విషాద మూర్తిగా మిగిలాడు.

“అశ్వమేధం సాగుతూన్నది. యాగాశ్వం ఉత్తరం నుంచి తూర్పుగా వెళుతున్నది. లక్ష్మణ భరత శత్రుఘ్నులు సైన్యంతో దాని వెంట వెళ్తున్నారు,” అని భద్రుడు చెప్పడం ముగించాడు.

శిలావ్రతిమ లాగ కన్నీరు కారుస్తూ వింటూన్న హనుమంతుడు కళ్లు ఒత్తుకొని, లేచి, “నే నిప్పుడే రాముడి దగ్గరకు వెళుతున్నాను, నువ్వు వెనకగా రా!” అని భద్రుడికి చెప్పి, తన గదను భుజాన వేసుకొని, ఆకాశానికి ఎగిరి అయోధ్యకు వెళ్లాడు.

తరగని ఆస్తి

విజయపురి అనే గ్రామంలో, రామదాసు అనే కూలివాడుండేవాడు. వాడి సంపాదన సరిగా పొట్ట నింపుకోవడానికి సరిపోయేది కాదు. ఒక్కొక్కసారి వాడి కుటుంబం పస్తులుండవలసి వచ్చేది.

రామదాసుకు ఒక్కడే కొడుకు, వాడి పేరు శివదాసు. బాల్యం నుంచి కూలి డబ్బుల కోసం తల్లిదండ్రులు పడే కష్టం చూస్తున్న వాడికి, మనసులో బలంగా ఒక కోరిక నాటుకుపోయింది. అదేమంటే — తను పెద్దయ్యాక తరగని ఆస్తి సంపాదించి సుఖసంతోషాలతో హాయిగా జీవితం గడపాలని.

పదిహేనేళ్ళ వయసు వాడయ్యేవరకూ శివదాసు, తల్లిదండ్రులకు కూలినాలి పనుల్లో సాయం చేస్తుండేవాడు. వాడి తల్లికి హఠాత్తుగా జబ్బు చేసి, వారం రోజులపాటు మంచంలో వుండి చనిపోయింది. సరైన వైద్యసహాయం

వుంటే, మరి కొంత కాలం బతికేదన్నారు ఊరివాళ్ళు. శివదాసు తమ పేదతనం కారణంగానే, తల్లిని కాపాడుకోలేక పోయాం అనుకున్నాడు. వాడిలో ఎలాఅయినాసరే తరగని ఆస్తి సంపాదించాలనే కోరిక మరింత బలపడింది.

ఆ తర్వాత రెండేళ్ళకు రామదాసు మరణించాడు. తండ్రి మరణం చూసి శివదాసు బెంటెబెత్తిపోయాడు. ఆ స్థితిలో ఊరి పెద్ద భూషయ్య వాణ్ణి పిలిపించి, “శివా! నువ్వు ముందుముందు కష్టాల పాలవకూడదని, మీ నాన్న నాదగ్గర వంద వరహాలు దాచాడు. ఆ డబ్బు నీకిస్తాను. దానితో ఏం చేయదలిచావు?” అని అడిగాడు.

ఇదివిన్న శివదాసుకు ప్రాణం లేచివచ్చి నట్టయింది. వాడు భూషయ్యకు ఎంతో కాలంగా తన మనసులో వున్న కోరికను గురించి చెప్పాడు.

భూషయ్య చిన్నగా నవ్వి, “ఆ తరగని ఆస్తి సంగతి అలా వుంచు. ముందు ఈ వంద వరహాలనూ వెయ్యి వరహాలు చేశాక, నాకు కనిపించు,” అంటూ డబ్బుశివదాసుకు ఇచ్చాడు.

శివదాసు ఆ వంద వరహాలతో కోళ్ళ వ్యాపారం ప్రారంభించాడు. కొద్ది నెలల్లోనే అవి గుడ్లు పెట్టాయి. మొదట్లో వ్యాపారం లాభసాటిగా సాగినా, ఏదో తెగులు కారణంగా కోళ్ళు చచ్చిపోయాయి. ఎంతో శ్రమపడి వాడు వందవరహాలను రెండువందలు చేయ గలిగాడు.

శివదాసు ఆ రెండు వందల వరహాలతో పది గొర్రెల్ని కొన్నాడు. అవి అడవిలో మేసే టప్పుడు, వాటిలో రెంటిని తోడేళ్ళు తినేశాయి.

నాలుగు గొర్రెల్ని దొంగలెత్తుకుపోయారు. ఒకదానికి కాలు విరిగింది. గొర్రెల వ్యాపారం లాభసాటి కాదని తేలాక, శివదాసు మిగిలిన నాలుగు గొర్రెలను యాభై వరహాలకు అమ్మేశాడు.

ఆ డబ్బుతో వాడు పూల వ్యాపారం ప్రారంభించాడు. తెచ్చిన పూలన్నీ అమ్ముడు పోకా, కొన్ని వాడిపోయీ, వారం తిరక్కుండానే ఆ పూల వ్యాపారంలో పాతిక వరహాల నష్టం వచ్చింది.

అయినా, శివదాసు పట్టు విడవక, ఉన్న పాతిక వరహాలతో జంటికల వ్యాపారం మొదలుపెట్టాడు. ఒకరోజున వాడు సంతకు పోతూండగా, హఠాత్తుగా జడివాన కురిసి, బుట్టలో వున్న జంటికలన్నీ తడిసిపోయాయి.

వాటిని వాడు నష్టానికి అమ్మగా, అయిదు వరహాలు చేతికందినై.

వ్యాపారం చేసే తరగనిఅస్తి సంపాదించాలనుకుంటే, ఉన్న డబ్బే పోయినందుకు శివదాసు భిన్నుడై ఇంటిదారి పట్టాడు. ఆ సమయంలో వాడికి, ఒక నాలుగేళ్ళ పిల్లవాడు ఏడుస్తూ కనిపించాడు. పిల్లవాణ్ణి ప్రశ్నించి, వాడు పొరుగుారి రాజయ్యకొడుకనీ, తండ్రితో వచ్చి సంతలో తప్పిపోయాడనీ, శివదాసు తెలుసుకున్నాడు.

శివదాసు వాడికి మిఠాయి కొనిపెట్టి, వాళ్ళ ఊరు చేర్చాడు. ఇందుకు ఒక వరహా ఖర్చయింది.

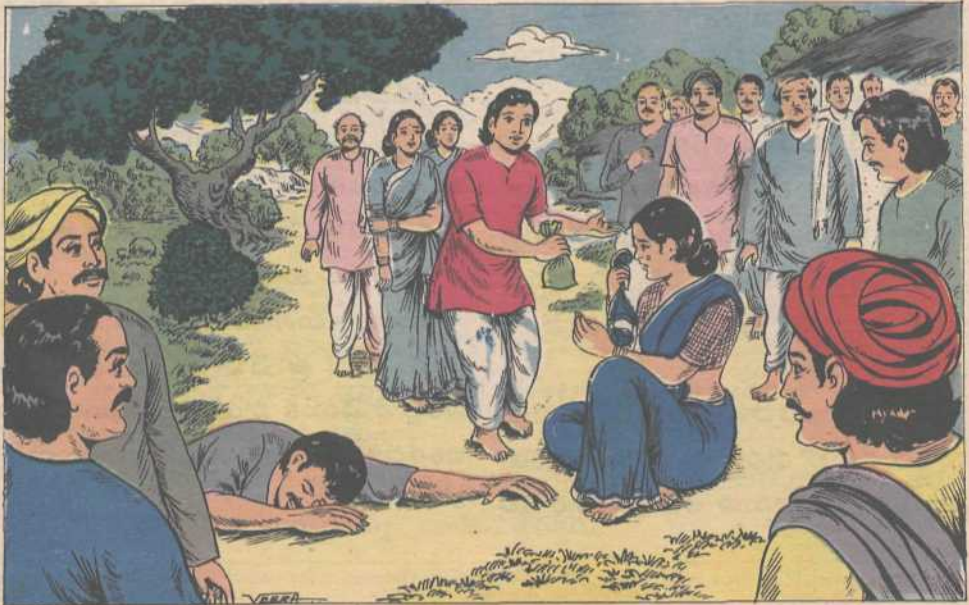
పిల్లవాడి తల్లిదండ్రులు, శివదాసుకు కృతజ్ఞత చెప్పకుని, “మేము కటిక పేదలం.

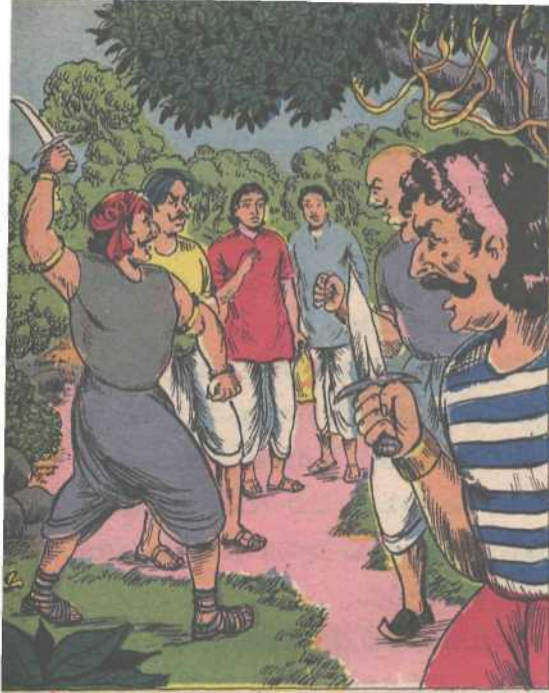
నీ సహాయానికి ప్రతిఫలంగా ఏమీ ఇచ్చుకోలేము,” అన్నారు.

ఆ మాటలకు శివదాసు నొచ్చుకుని, “నేను ప్రతిఫలం ఆశించి, మీ బిడ్డను ఇక్కడికి తేలేదు!” అని, అక్కడినుంచి తన ఊరు కేసి బయలుదేరాడు.

ఒకచోట వాడికి కాలిబాట పక్కన, చిన్న మూట ఒకటి కనిపించింది. విప్పి చూస్తే, అందులో వంద వరహాలున్నవి. అక్కడ వాడు ఎంతసేపు వేచి చూసినా, డబ్బు పోగొట్టుకున్నవాడు దానికోసం వెతుకుతూ అటుకేసి రాలేదు.

శివదాసు అక్కణ్ణించి బయలుదేరి కొంత దూరం వచ్చేసరికి, ఒకచోట గుంపుగూడి జనం కనిపించారు. వాళ్ళ మధ్య ఒక స్త్రీ

రోదిస్తున్నది. విచారించగా, సింగయ్య అనేవాణ్ణి పాము కరిచిందనీ, వైద్యం చేసేందుకు గాను వైద్యుడు వంద వరహాలు అడిగాడనీ, డబ్బు లేక సింగయ్య భార్య దుఃఖిస్తున్నదనీ తెలిసింది.

వెంటనే శివదాసు తనకు దొరికిన వంద వరహాల మూటను, సింగయ్య భార్యకిస్తూ, “అమ్మా! ఇక దుఃఖం వద్దు. ఇందులో వంద వరహాలున్నవి. తక్షణం వెళ్ళి, నీ భర్తకు చికిత్స చేయించు,” అంటూ జనంలో నుంచి బయటికి వచ్చేశాడు.

అక్కడి నుంచి వాడు ఇంటి మార్గం పట్టి, మార్గమధ్యంలో పున్న చిట్టడవిగుండా నడుస్తూండగా, చింతామణి అనే బాటసారి కలి

శాడు. ఇద్దరూ కబుర్లు చెప్పకుంటూ నడుస్తూండగా నలుగురుదొంగలు వాళ్ళను అటకాయించారు.

చింతామణి దగ్గిర కొంత బంగారం పున్నది. దొంగలు ముందుగా శివదాసు దుస్తుల్లో వెతికి, వాడిదగ్గిర డబ్బేమీ లేకపోవడంతో, చింతామణి కేసి తిరిగారు. ఈలోపల చింతామణి అతిలాఘవంగా తన దగ్గిరున్న బంగారాన్ని శివదాసు చేతి సంచీలో వేశాడు. దానితో దొంగలకు చింతామణి దగ్గిరా డబ్బు దొరకలేదు. వాళ్ళు, ఆ ఇద్దర్నీ తిట్టి వెళ్ళిపోయారు.

వాళ్ళు వెళ్ళగానే చింతామణి, శివదాసు చేతి సంచీలోంచి బంగారం మూటను బయటికి తీసి, “నీ వల్లే నా బంగారం దక్కింది!” అని, శివదాసు వద్దంటున్నా వినకుండా, వాడికి కొంత బంగారం ఇచ్చి తన దారిన వెళ్ళిపోయాడు.

శివదాసు మరికొంత దూరం నడిచాక, దారి పక్కనవున్న ఒక చెట్టుకొమ్మకు ఉరిపోసుకునే ప్రయత్నంలో పున్న ఒక మనిషి కనిపించాడు. అతణ్ణి చూస్తూనే శివదాసుకు జాలితో పాటు కోపం కూడా కలిగింది.

వాడు, ఆ మనిషిని సమీపించి, “ఏం జరిగింది; ఛీ, ఛీ! ఈ చేసే చచ్చుపనేదో సొంత ఇంట్లోనే చేయక పోయావా? పనిగట్టుకుని ఇంతదూరం ఎందుకొచ్చావు?” అన్నాడు చాలా కోపంగా.

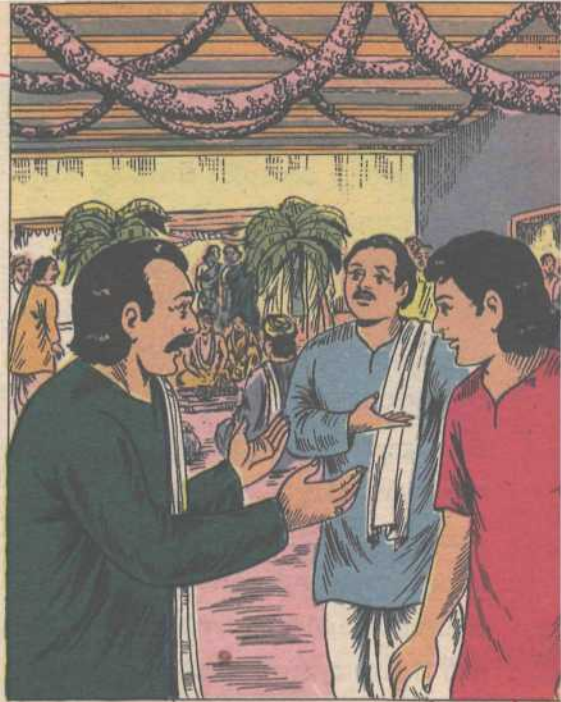
వాడి పేరు దామోదరం. తీరా ముహూర్త సమయంలో, మగపెళ్ళివారికి ఇస్తానన్న కట్నం ఇచ్చుకోలేక, వాళ్ళ చేత నానా తిట్లూ తిని, అవమానంతో అడవి చేరి ఉరిపోసుకో చూస్తున్నాడు.

“ఇవ్వలేని కట్నం ఇస్తాననడం, నీ బుద్ధి తక్కువతనం. ఇదిగో, ఈ బంగారం తీసుకు పోయి, కూతురుపెళ్ళి సక్రమంగా జరిగేలా చూసుకో,” అంటూ శివదాసు, దామోదరానికి తన దగ్గిరున్న బంగారమంతా తీసి ఇచ్చేశాడు.

దామోదరం కృతజ్ఞతాభావంతో కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతమైపోయి, “బాబూ, చూడబోతే నువ్వు చాలా చిన్నవాడివి. ముక్కు మొహం ఎర గని నాకు ఇంత గొప్ప సాయం చేశావు. దేవుడు నీకు తరగని ఆస్తి ఇవ్వాలని దీవిస్తున్నాను. నువ్వు కాదనక నాతో వచ్చి, నా కూతురును దీవించాలి!” అని కోరాడు.

శివదాసు అతడి వెంట వెళ్ళాడు. పెళ్ళి సమయంలో ఒక పెద్దమనిషి, శివదాసును సమీపించి, “నువ్వు రామదాసు కొడుకువు కదా? నా పేరు నాగులయ్య. ఇప్పటికి నాలు గేళ్ళ కిందట అడవిలో దొంగలు కొట్టిన దెబ్బలకు చావుబతుకుల్లో వున్న నన్ను మీ నాన్న భుజానికెత్తుకుని ఇంటికి మోసుకు పోయి, నా ప్రాణం కాపాడాడు. ఇప్పుడాయన ఎలా వున్నాడు?” అని అడిగాడు.

శివదాసు, తన తండ్రి చనిపోయాడని చెప్పాడు. ఇది విని నాగులయ్య చాలా

విచారపడి, శివదాసును తన ఇంటికి తీసుకు పోయి కొత్త బట్టలు పెట్టి, “అప్పట్లో మీ నాన్నకు సహాయం చేసేందుకు చేతిలో డబ్బు లేక పోయింది. కాదనకు!” అంటూ వెయ్యి వరహాలు శివదాసు చేతిలో పెట్టాడు.

వాడు ఆ డబ్బుతో తన గ్రామం చేరి, భూస్వామి భూషయ్యను కలుసుకుని, వెయ్యి వరహాలు ఆయనకు చూపించి, “వంద వర హాలు వెయ్యి వరహాలు చేశాను! తరగని ఆస్తి సంపాదించగల సత్తా నాకున్నదని ఒప్పు కుంటారా?” అని అడిగాడు.

భూషయ్య తలాడించి, “ఇంతకూ, ఈ డబ్బు ఎలా సంపాదించిందీ చెప్పనే లేదు,” అన్నాడు.

అప్పుడు శివదాసు, ఆయనకు జరిగిన దంతా చెప్పాడు.

అంతా విని భూషయ్య చిరునవ్వు నవ్వి, “ఒరే, శివా! ఇంత అనుభవం తరవాత కూడా, నువ్వింకా తరగని ఆస్తి అంటే ఏమిటో, దాన్నెలా సంపాదించాలో గ్రహించలేక పోవడం ఆశ్చర్యంగా వుంది. నువ్వు మొండితనం కొద్దీ నీ స్వశక్తిని మాత్రమే నమ్ముకుని, అనుభవం లేని వ్యాపారాలు ప్రారంభించి పూర్తిగా నష్టాల పాలయ్యావు. ఇప్పుడు నీ దగ్గిరున్న వెయ్యి వరహాలూ, కేవలం నీ మంచితనం, దయాగుణాల కారణంగా సంపాదించిన డబ్బు. ఇందులో నీ సత్తా గానీ, వ్యాపారదక్షత గానీ ఏమైనా వున్నదా? ఆలోచించి చూడు!” అన్నాడు.

భూషయ్య మాటలతో శివదాసుకు కలల లోకం నుంచి, వాస్తవ లోకంలో అడుగు పెట్టి నట్టయింది. వాడు చప్పున భూషయ్య పాదాలు తాకి, “అయ్యా! మీరు నాకళ్ళు తెరిపించారు. నేను తరగని ఆస్తి అనే పీడ కల నుంచి బయట పడ్డాను,” అన్నాడు.

భూషయ్య వాణ్ణి చేయెత్తి దీవిస్తూ! “ఒరే, శివా! లోకంలో ఏ మనిషి తరగని ఆస్తి, చాలి నంత డబ్బు అంటూ సంపాదించ లేడు. కారణం ఏమంటే – ఆ రెంటికీ ఇవి అంటూ హద్దులూ, ఎల్లలూ లేవు!” అన్నాడు.

అప్పుడు శివదాసు ఎంతో వినయంగా, తన దగ్గిరున్న వెయ్యి వరహాలనూ భూషయ్య ముందు పెట్టి, “ఇప్పుడు నన్నేం చెయ్యి మంటారో తమరే చెప్పండి అలా నడుచు కుంటాను,” అన్నాడు.

“నీకు ఇష్టమైతే నా వ్యవసాయపునుల్లో సాయపడు. మంచి జీతం ఇస్తాను; నిన్ను ఒక ఇంటి వాణ్ణి చేస్తాను. డబ్బు విషయంలో ఒకటే గుర్తుంచుకో – నిష్ప్రయోజనంగా డబ్బు ఖర్చు చెయ్యక పోవడమే తరగని ఆస్తి!” అన్నాడు భూషయ్య.

ఆ తర్వాత శివదాసు, అన్ని పనుల్లో భూషయ్యకు సాయపడుతూ మంచివాడు, సమర్థుడు, నమ్మకస్థుడు అని పేరు తెచ్చుకుని, పెళ్ళి చేసుకుని చాలా కాలం సుఖంగా జీవించాడు.

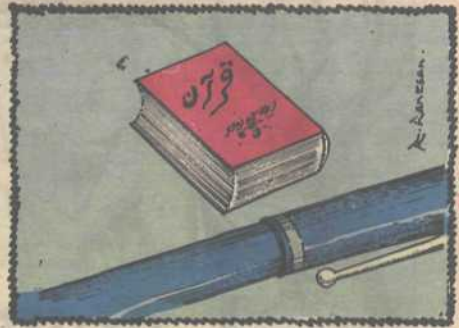

చందమామ కబుర్లు

అతి చిన్న పుస్తకం

స్వీడన్ లోని ల్యాండ్స్కానా నగరంలో అతి చిన్న ఖురాను గ్రంథం ఉన్నట్టు తెలియవచ్చింది. మూల ఆరబ్ భాషలో ఉన్న ఆ గ్రంథం 2.7 సెం.మీ. మందం మాత్రమే ఉన్నది. ఆ పుస్తకం సొంతదారు అది తన తండ్రి నుంచి తనకు సంక్రమించినట్టూ, తన తండ్రి దానిని 1960-63 సం॥ల మధ్య ఒక వేలంపాటలో కొన్నట్టూ చెబుతున్నాడు. ఇంతవరకు చైనాలోనే అతిచిన్న పుస్తకం ఉన్నట్టు చెప్పుకునే వాళ్ళం. ఇప్పుడు స్వీడన్ లో లభించిన ఈ పుస్తకం 'గిన్నిస్ బుక్ ఆఫ్ రికార్డ్స్'లో చోటుచేసుకోనున్నది.

‘ఐస్ బ్రెయిన్’

అధునాతన సౌకర్యాలతో ప్రపంచంలో అత్యంత వేగంగా నడిచే రైలును జర్మనీలో రూపొందించారు. ఇది ఐస్ మీద నడవదు. కాని, దీని పేరు మాత్రం ‘ఐస్ బ్రెయిన్’. ఇది గంటకు 250 మైళ్ళ వేగంతో నడుస్తుంది. అమెరికా లోని ‘ఆమ్ ట్రాక్’ అనే ఒక ప్రైవేట్ రైల్ రోడ్ కంపెనీ 25 రైళ్ళను కొంటుంది. 1994 జనవరి నుంచి అమెరికా వాయవ్య ప్రాంతంలో ఈ రైళ్ళు నడుస్తాయి.

వీడియోలో ‘పట్టుబడిన’ దయ్యం!

అప్పుడప్పుడు దయ్యాలను ఫోటోలు తీశామనే ఉదంతాలు వింటూ ఉంటాం. దయ్యం తిరగడాన్ని ప్రత్యక్షమంగా వీడియో కెమెరాలో ‘బంధించడం’ ఇటీవల జరిగింది. ఫిజీ దీవుల పార్లమెంటు భవనంలో ఒక దయ్యం తిరుగుతుండడం కాపలా వాళ్ళు చూసి, దానిని వెంటనే వీడియో కెమెరాలో రికార్డు చేశారు. తరవాత ఆ బీఏస్ ను ప్రధానమంత్రికి, ప్రతిపక్ష నాయకుడికి పంపారు. వాళ్ళు దానిని చూసి, ప్రసారానికి అనుమతించారు. మనిషి నీడలాంటి ఆకారం ఒక గదిలో తిరుగుతూ కనిపించింది. అది ఫిజీ సంప్రదాయ దుస్తులను, అంటే చెట్టు బెరడులను నడుముకు చుట్టుకుని ఉన్నట్టు కనిపించింది!

మరణించిన మశూచి!

పిల్లలకు మశూచి టీకాలను నిన్నమొన్నటి వరకు నిర్బంధించి వేయించేవారు. ఎందుకంటే దారుణమైన ఆ అంటువ్యాధికి గురై వేలాది మంది ప్రజలు ముఖ్యంగా ఇరవై ఏళ్ళకు లోబడిన యువతీయువకులు, పిల్లలు బలైపోయేవారు. ఆ మహమ్మారికి కారణమైన వ్యాధిక్రిములను కనుగొన్న తరవాత, ఆ వ్యాధిని భూమిపై నుంచి నిర్మూలించే ప్రయత్నాలు జరిగాయి. అవి విజయవంతమయినాయి. కొన్నేళ్ళుగా ఎవరికీ, ఎక్కడా మశూచి శోకనదాఖలాలు లేవు. ఆ వ్యాధికారక క్రిములను పరిశోధనశాలలలో మాత్రమే పరిశోధనల కోసం భద్రపరచి ఉన్నారు. డిసెంబర్ 31వ తేదీ ఆ వ్యాధిక్రిములను కూడా నాశనం చేయాలని ప్రపంచ ఆరోగ్య సంస్థ నిర్ణయించింది!

గంగాస్నానఫలం

ఒక ఊళ్ళో ఒక అమాయకుడైన బ్రాహ్మణ గృహస్థు ఉండేవాడు. ఆయన ఒకనాడు ప్రమాదవశాత్తూ ఏదో పాపకృత్యం చేశాడు. దానికి ప్రాయశ్చిత్త మేమిటని పెద్దల నడిగితే, గంగాతీరానికి వెళ్ళి, బతికి ఉన్నంత కాలమూ గంగాస్నానాలు చేస్తూ, దైవధ్యానం చేస్తూ ఉన్నట్టయితే పాపం పరిహార మవుతుందన్నారు.

అందుచేత బ్రాహ్మడు తన యావదాస్తి తన కొడుక్కు అప్పగించి, తాను కర్రాబుర్రా తీసుకుని గంగను వెతుక్కుంటూ ఇయలు దేరాడు. వెళ్ళగా వెళ్ళగా ఆయనకు ఒక వాగు తగిలింది. ఆ వెర్రి బ్రాహ్మడు, ఆ వాగును చూసి, అదే గంగ అనుకుని, భక్తితో అందులో స్నానాలుచేస్తూ, దాని ఒడ్డున కూచుని భగవధ్యానం చేసుకుంటూ అయి దేళ్ళు గడిపాడు. ఒకనాడు ఒక శివభక్తుడైన సన్యాసి అటుగా వెళుతూ బ్రాహ్మడితో,

“నాయనా, ఇక్కడ ఏం చేస్తున్నావు?” అని అడిగాడు.

దానికి బ్రాహ్మడు, “స్వామీ, నేను నేరక ఒక మహాపాపం చేసి, దాన్ని పోగొట్టుకునే టందుకు ఈ గంగాతీరాన దైవధ్యానం చేసు కుంటున్నాను,” అని జవాబు చెప్పాడు.

“ఈ ముష్టివాగునా గంగ అంటున్నావు?” అని సన్యాసి అడిగాడు.

“స్వామీ, ఇది గంగానది కాదా?” అని బ్రాహ్మడు ప్రశ్నించాడు.

సన్యాసి పెద్దగా నవ్వి, “ఓయి వెర్రివాడా! గంగకూ ఈ వాగుకూ హస్తమశకాంతరం కాదా? చెదలపుట్టను మేరు పర్వతమను కుంటివే? నీవంటి అమాయకుడుంటాడని నేను కలలో కూడా అనుకోలేదు. నువ్వు వెళ్లదలుచుకున్న గంగానది ఇక్కడికి ఎన్నో వందల కోసుల దూరాన ఉన్నది,” అని బ్రాహ్మడికి చెప్పాడు.

“స్వామీ, నాకు మహాపకారం చేసి ఎంతో పుణ్యం కట్టుకున్నారు,” అంటూ బ్రాహ్మడు తన కర్ర, బుర్రా తీసుకుని వాగు ఒడ్డు నుంచి కదిలి, నడవగా నడవగా ఒక చిన్న నది తగిలింది. అది తప్పక గంగ అయి ఉంటుందని బ్రాహ్మడు ఎంతో సంతోషించి, అందులో స్నానాలు చేస్తూ, దాని ఒడ్డున కూచుని దైవధ్యానం చేసుకుంటూ మళ్ళీ అయిదు సంవత్సరాలు గడిపాడు. ఆ తరువాత ఒకనాడు అటుగా ఒక కాపాలికుడు వెళుతూ, బ్రాహ్మణ్ణి పలకరించి, “ఊరూ పేరూలేని ఈ నదీతీరాన తపస్సు చేస్తూ అయిదు సంవత్సరాలు గడిపావా? ఎంత వెర్రివాడివి? ఈపనే గంగాతీరాన చేసినట్టయితే నీకు పుణ్యం వచ్చి ఉండునే!” అన్నాడు.

బ్రాహ్మడు ఉలిక్కిపడి, “అదేమిటి, స్వామీ? ఇది గంగానది కాదా?” అని అడిగాడు ఆశ్చర్యంగా.

“ఇదా గంగ? నక్క ఎక్కడైనా సింహ మవుతుందా? ఈ నదికీ, గంగకూ సామ్యమే లేదు,” అన్నాడు కాపాలికుడు.

“స్వామీ, తమరు ఇలా వేంచెయ్యటం ఎంతో మంచిదయింది. నాకీ సంగతి చెప్పి మీరెంతో పుణ్యం సంపాదించుకున్నారు,” అంటూ బ్రాహ్మడు తన కర్ర బుర్రా తీసుకుని, ఆ నదీ తీరాన్నుంచి బయలుదేరి నడవగా, నడవగా కొన్నాళ్లకు సర్మదానదివచ్చింది. “ఇది తప్పక గంగే!” అని రూఢి చేసుకుని, బ్రాహ్మడు రోజూ ఆ నర్మదలో స్నానాలు చేస్తూ అక్కడే అయిదేళ్ల కాలం వుండిపోయాడు.

ఇలా ఉండగా ఒకనాడు ఒక యాత్రికుడు అటుగావచ్చి, బ్రాహ్మడు కూచుని ఉన్నచోటనే నదిలో పూలు చల్లి, నదిని “నర్మదా!” అని సంబోధించి స్తవం చెయ్యసాగాడు.

బ్రాహ్మడు ఆ యాత్రికుణ్ణి సమీపించి “అయ్యా, ఈ నది పేరేమిటి?” అని అనుమానంతో అడిగాడు.

“ఇది మహాపవిత్రమైన నర్మదానది కాదటండి? ఆ సంగతి మీకు నిజంగా తెలియనే తెలియదా?” అని యాత్రికుడు బ్రాహ్మణ్ణి ఎదురు ప్రశ్నించాడు.

బ్రాహ్మడు దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి, “అయ్యా, మీరు నాకు చాలా మేలుచేశారు!” అంటూ తన కర్రా బుర్రా తీసుకుని మళ్ళీ అక్కడి నుంచి కదిలాడు.

అయితే ఇప్పుడు బ్రాహ్మడి శక్తి యావత్తూ ఉడిగిపోయింది. ఇల్లు బయలుదేరి పది హేనేళ్ళయింది. వయసు మళ్ళీపోయింది. దానికితోడు తపస్సుతో ఆయన శరీరం శుష్కించింది. అందుచేత ఆయనకు ప్రయాణం అతికష్టమనిపించింది. పగలు

ఎండబాధ హెచ్చుగా ఉంది. నీరసం చేత కాళ్ళు చురుకుగా కదలటంలేదు. అయినా, ఆయన పట్టుదలతో పడుతూ లేస్తూ ప్రయాణం చేశాడు. చివరకు నడవలేని స్థితి వచ్చింది. అయినా ఆయన పాకుతూ, దేకుతూ ప్రయాణం సాగించాడు. తన శరీరంలో ఊపిరి ఉన్నంత దాకా శరీరాన్ని ఈడ్చుకుంటూ వెళ్ళి వెళ్ళి చిట్టచివరకు ఒక గుట్టమీది నుంచి గంగానదిని కళ్ళ చూశాడు. గంగలో స్నానాలు చేసే అసంఖ్యాకులైన యాత్రికులను చూశాడు. బ్రాహ్మడి హృదయం ఆనందంతో నిండిపోయింది. ఆయన అక్కడే ప్రాణాలు వదిలాడు. యమదూతలు ఆయనను యమధర్మరాజు దగ్గరికి తీసుకుపోయారు.

“ఈ మనిషి ఏమేం పాపాలు చేశాడు?” అని యముడు చిత్రగుప్తుణ్ణి అడిగాడు.

“ఒకే ఒక పాపకార్యం చేశాడు. కాని, పది హేనేళ్లు గంగాస్నానాలు చేసినందువల్ల ఆ పాపం పరిహరమయింది,” అని చిత్రగుప్తుడు చెప్పాడు.

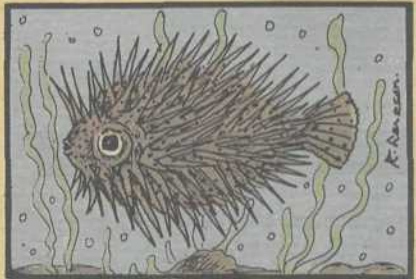
ప్రకృతి వింతలు:

చిలుకలు

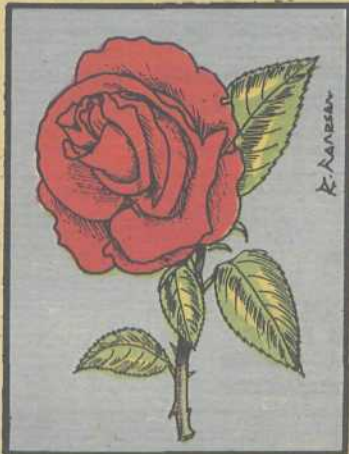
అందమైన పెంపుడు పక్షులలో చిలుకలు ప్రధానమైనవి. వీటికి మాటలు కూడా నేర్పుతారు. చిలుకలలో మూడువందల పైచిలుకు జాతులు ఉన్నాయి. వీటిలో దెబ్బె జాతులు సశం చిపాయే స్థితిలో ఉన్నాయి. మధ్య అమెరికాలోనూ, దక్షిణ అమెరికాలోనూ ఉన్న 'మాకాస్' అనే చిలుకలు అన్నిటిలోకీ పెద్దవి. న్యూగినియాలోని 'పెగ్గిపెరట్స్' అన్నిటికన్నా చిన్నవి. మామూలుగా చిలుకలు పచ్చగానూ, ముక్కులు ఎర్రగానూ ఉంటాయి. మెక్సికోలోని సెందూరపర్ణం చిలుకలే (చిత్రంలోనివి) చిలుకలన్నిటిలోకీ చూడడానికి అందంగా ఉంటాయి. పెద్ద చిలుకలు దాదాపు 85 సెం.మీ. పొడవు, చిన్నవి 10 సెం.మీ. పొడవు ఉంటాయి. న్యూజీలాండ్‌లోని 'కియా' అనే చిలుకలు మాత్రమే మాంసం తింటాయి. వంపు తిరిగిన ఎర్రటి ముక్కు, రెండు వేళ్ళు ముందుకూ, రెండు వేళ్ళు వెనక్కూ తిరిగి వున్న కాళ్ళూ చిలుక ప్రత్యేకతలు.

ముళ్ళపంది చేప

ఆత్మరక్షణ కోసం ప్రకృతిలో జంతువులు రకరకాల మార్గాలను అనుసరిస్తున్నాయి. ఇందుకు చక్కటి ఉదాహరణ ముళ్ళపంది చేప. తనను మింగడానికి మరేదైనా జంతువు వస్తున్నదని తెలియగానే ఈ చేప, కడుపు నిండా నీళ్ళు తాగి శరీరపరిమాణాన్ని పెంచి గుండ్రటి బంతిలాగా తయారవుతుంది. దాంతో శరీరం మీది ముళ్ళు నిక్కపాడుచుకుంటాయి. అంతే, మింగడానికి సమీపించిన జంతువులు వీటిని చూసి బెదిరి వెనుదిరిగిపోతాయి.

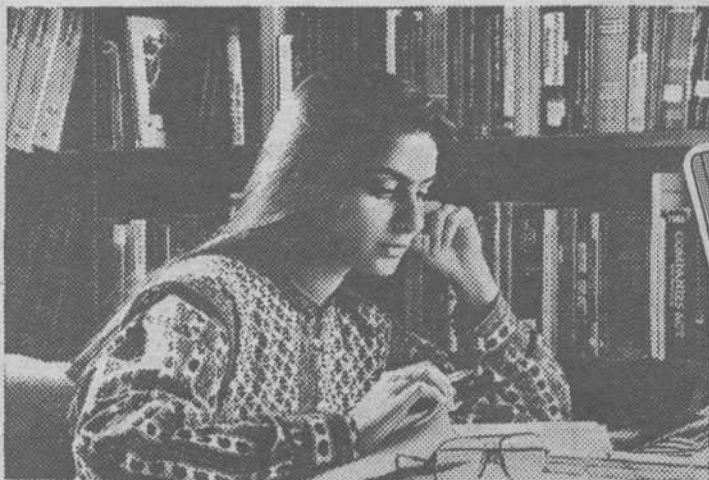
గులాబీల నుంచి జపమాలలు!

గులాబీ లంటే ఇష్టపడని వాళ్ళుండరు. జపహర్‌లార్ నెహ్రూకు గులాబీ లంటే ఎంతో ఇష్టమని అందరికీ తెలిసిందే. ఆయన ఎప్పుడూ ఒక గులాబీని కోటుకు ధరించే వాడు. ఈ గులాబీ మొక్కలను మొగలులు తమ మాతృభూమి అయిన పర్షియా నుంచి మన దేశానికి తెచ్చారు. ఆరవ శతాబ్దంలో పర్షియాను 'గులాబీ భూమి' అని చెప్పుకునే వాళ్ళు. అక్కడి గులాబీ తోటలలో 'గులిస్తాన్' ప్రపంచ ప్రసిద్ధి గాంచినది. ఈ తోటలను దాటడానికి గుర్రం మీద ఆరు రోజులు ప్రయాణం చేయవలసి ఉండేదట. క్రీ.పూ. 3,000 సం॥ నాడే చైనాలో గులాబీ తోటలుండేవి. మైదాను గులాబీ మొక్కలను గ్రీకు దేశానికి తీసుకువెళ్ళాడు. గులాబీ రేకులను సలిపి, ఎండబెట్టి,

నల్లటి రంగు వేసి భక్తులు ఉపయోగించే 'జపమాలలు' తయారుచేస్తారు!

కేవలం మీ అమ్మాయి శ్రమించి పని చేసినంత మాత్రాన ఉండదు ప్రయోజనం.
 దూరాలోచనతో మీరు చేపట్టిన పథకంతో కాగలదు ఆమె భవిష్యత్తు ఉజ్జ్వలం.

ప్రవేశవెద్దన్నాం

మీ ముం దానించాలనే దృఢనిశ్చయంతో మీ అమ్మాయి రాత్రింబళ్ళు ఒకటిలేని చదవవచ్చు. అయితే అమె లక్ష్యపాదనలో సహాయకరంగా ఉంటుంది యిదివి విద్యార్థి కాలేజీ అండ్ కెరీయర్ ఫండ్ లో మీరు పెట్టిన పెట్టుబడి.

మీ అమ్మాయి 15 సంవత్సరాల లోపు వయస్సుగలయితే, మీరు చెంటనే దీనిలో పెట్టుబడి పెట్టి అమె భవిష్యత్తుకు మంచి వువారి చేయండి. ఈ పెట్టుబడి అమె కాలేజీ జీవితం ఒడుదడుకులు లేకుండా పాగిపోవడానికీ తోడ్పడుతుంది. లేదా అమె కెరీయర్ కు ఇదొక నిర్మలత ప్రారంభం. వివిధ దశలలో రొక్కం తీసుకొనే పనులపాటుం కట్టి ఉండడంతో ఈ ఫండ్ లో అమె ట్యూషన్ ఫీజులు, ఇతర ఫీజులు చెల్లించే పని ములభం. ఎటేటా ప్రతి ఏటా మీరు ఎంత ఎక్కువ పెట్టుబడి పెట్టితే, అమె భవిష్యత్తు కూడా అంతే ఎక్కువ ఉత్త్యం లు కాగలదు. మీ పెరిగే అమ్మాయిలో పాటు పెరిగేలా యిటివి మీ దమ్మును పెట్టుబడిగా పెడుతూంటుంది. కనుక మీరు పెట్టిన పెట్టుబడి పుచ్చి రెండుతూ వుంటుంది.

వి శేషాలు

- గడువు పరిమితిలేని పథకం.
- 15 ఏళ్ళదాకా వయస్సుగల పిల్లలకోసం ప్రత్యేక పథకం. 18 నుంచి 23 ఏళ్ళ వయస్సు దాకా వివిధ దశలలో పేజీలకు తీసుకునే వీలు.
- ప్రతి యూనిట్ రూ. 10/- కి సీసపు పెట్టుబడి రూ. 2000/- అటుపైత రూ. 500/- గుణజములలో 15 ఏళ్ళదాకా వయస్సుగల మీ పిల్లల కోసం ప్రత్యేక పథకం.
- ఫండ్ లో పొందే వ్యర్థి డివీడెండ్ యూనిట్ల రూపంలో నిర్ణీత పథకాలలో జమ చేయబడుతుంది.
- విద్యాదిక రెండుపార్శుల అంశంగా రొక్కం తీసుకొనే పనులపాటుం. 18 ఏళ్ళ వయస్సువచ్చు 50% మరియు 23 ఏళ్ళ వయస్సు వరకు అదనంగా 10% ప్రతి ఏటా.
- మరో అమె పేరిట మార్కుకొనేందుకు నామినేషన్ పడుతూయం.

దరఖాస్తు ఫారములకు ఏ యూనిట్ (ట్రస్ట్ అఫీసుచైనా, ముఖ్య ప్రతినిధులను లేదా ఏజంట్లను, సంప్రదించండి.

యూనిట్ ట్రస్ట్ ఆఫ్ ఇండియా

శ్రీమోరంజన్ రేవెన్ కోసం.

పెక్కురిలే పెట్టుబడులన్నిటి వెనుకా మార్కెట్ రిస్కు ఉంటుంది. పెట్టుబడి పెట్టే ముందుగా మీ పెట్టుబడి సలహాదాతుడు గాని, ఏజంట్లు గాని సంప్రదించండి

**CHILDREN'S COLLEGE
AND CAREER FUND**
UNIT PLAN-93

ఎయిడెంట్ నీ ద్వారా భవిష్యత్తును తీర్చిదిద్ద బాధ్యత మీదే

ప త క ం 1 2 లా ౭ 1 9 9 3 నుంచి ప్రారంభమైనది.

కోనల్ అఫీసు: 29, రాజాజీ సాల్వే, మద్రాసు 600 001, ఫోను: 517101.
 బ్రాంచి అఫీసులు: హైదరాబాదు, ఫోను: 511095 • విశాఖపట్నం, ఫోను: 50275 • విజయవాడ, ఫోను: 63964.

ఫోటో వ్యాఖ్యల పోటీ : : బహుమానం రు. 100/-

ఈ పోటీల వ్యాఖ్యలు 1994 జనవరి నెల సంచికలో ప్రకటింపబడును.

M. Natarajan

Phal Singh Girota

*పై ఫోటోలకు సరియైన వ్యాఖ్యలు ఒక్క మాటలో గానీ, చిన్న వాక్యంలో గానీ కావాలి. (రెండు వ్యాఖ్యలకూ సంబంధం ఉండాలి.) *నవంబర్ నెల 15వ తేదీలోగా వ్యాఖ్యలు మాకు చేరాలి. *మాకు చేరిన వ్యాఖ్యలలో అత్యుత్తమంగా ఉన్న సెట్టుకు (రెండు వ్యాఖ్యలకు కలిపి) రు. 100/-లు బహుమానం. *వ్యాఖ్యలు రెండూ పోస్టు కార్డుపైన రాసి, ఈ అడ్రసుకు పంపాలి: చందమామ ఫోటో వ్యాఖ్యల పోటీ, మద్రాసు - 600 026.

సెప్టెంబర్ నెల పోటీ ఫలితాలు

మొదటి ఫోటో : బయటకు పోవడమెలా?

రెండవ ఫోటో : పట్టుకుంటే ఇలా!

పంపినవారు : పచ్చిగోళ్ళ వెంకటరత్నమాల, W/O పి. నాగరాజు, మెయిన్రోడ్, అమలాపురం,

తూ. గో. జిల్లా (ఆంధ్ర)

బహుమతి మొత్తం రు. 100/- నెలాఖరులోగా పంపబడుతుంది.

చందమామ

ఇండియాలో సంవత్సర చందా : రూ. 48.00

చందా పంపవలసిన చిరునామా :

డాబ్బిన్ ఏజన్సీస్, చందమామ బిల్డింగ్స్, వడపాలని, మద్రాసు - 600 026

Printed by B.V. REDDI at Prasad Process Private Ltd., 188 N.S.K. Salai, Madras 600 026 (India) and Published by B. VISWANATHA REDDI on behalf of CHANDAMAMA PUBLICATIONS, Chandamama Buildings, Vadapalani, Madras 600 026 (India). Controlling Editor: NAGI REDDI.

The stories, articles and designs contained herein are the exclusive property of the Publishers and copying or adapting them in any manner will be dealt with according to law.

వనిత

నవంబర్ మొదటి వారంలో
విడుదలయ్యే

దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక
విశేషాలు

కథల విభాగంలో
ప్రసిద్ధ రచయిత్రుల
కథలు

‘స్ఫుత్యంజలి’ విభాగంలో
బదుగురు ప్రసిద్ధ రచయితల
రచనలు

ఒక చిన్న నవల

ఉపయుక్తకరమైన వ్యాసాలు

‘పంటలు’ విభాగంలో
వివిధ రకాల పంటకాలు

‘ఆరోగ్యం’ విభాగంలో
పిల్లల సంరక్షణలో జాగ్రత్తలు

‘చేతిపనులు’ విభాగంలో
వివిధ రకాల హస్త కళలు

‘సౌందర్యం’ విభాగంలో
సౌందర్య పోషణకు సంబంధించిన
పలు అంశాలు - ఫాషన్లు - ఆభరణాలు

ఇవి కాక ఇంకా మీరు మెచ్చే పలు అంశాలతో,
ముచ్చటైన ముఖచిత్రంతో వెలువడుతోంది!

నేడే మీ స్థానిక ఏజెంట్ వద్ద/విడి అమ్మకందారు వద్ద మీ కాపీ రిజర్వ్ చేసుకోండి!

పేజీలు: 180

వెల: రూ. 15/-

YOU'LL DROP

Bakema's

Everything for **BAKEMAN'S**
**MILK
DROPS**

పాలకడలంతా
చిలికి తెచ్చిన ఆశ

nutrine Aasay

ప్రేమ నింపి న్యూట్రీన్ పంచి ఇచ్చు ఆశ